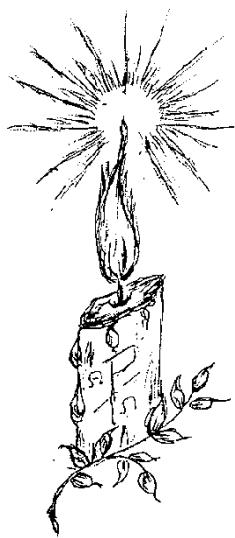

Ngọn Nến

MICAE NGUYỄN HUY THẮNG

Ngọn Nến

tuyển tập

MICAE NGUYỄN HUY THẮNG
- 2009 -

Xin nâng lời Cảm Tạ

*Biết lấy chi đền đáp CHÚA bây giờ
vì mọi ơn lành Người đã ban cho?
Tôi xin nâng chén mừng ơn cứu độ
và kêu cầu thánh danh ĐỨC CHÚA.*

(Tv 116, 12-13)

Ghi nhớ Ngày Hồng Ân

10.09.2009

Lời ngỏ

NGỌN NÊN Tuyễn Tập rất hân hạnh ra mắt cùng bạn bè thân thương.

NGỌN NÊN, với bốn mươi bài viết côn con, nào dám mơ mong gì xa vời, chỉ mong sao gởi gắm một ít tâm tình mộc mạc và một ít suy tư khiêm tốn về cuộc sống nhân trần lầm nỗi truân chuyên mà cũng đầy ắp hoa thơm cỏ lạ.

NGỌN NÊN cũng xin được cùng các bạn thắp sáng tim nến, để may ra góp chút ám áp cho bao mảnh đời bất hạnh và soi lối về cho những đôi lứa chia xa.

Và sẽ hạnh phúc biết bao, nếu NGỌN NÊN được dành cho một góc nhỏ, một xó xỉnh thôi trong lòng các bạn.

Micae Nguyễn Huy Thăng

Bạn tù

Cả tháng rồi, phạm nhân tên Tân – biệt danh Tân mỗ heo – cùng với các phạm nhân khác trong đội chè đá núi, đã lao động với nỗ lực cao nhất. Ai cũng hy vọng được hưởng 24 giờ tự do, theo lời hứa của ban giám thị trại giam dành cho bất cứ phạm nhân nào đạt danh hiệu sản xuất giỏi.

Chiều nay, buổi chiều cuối cùng trong tháng thi đua, Tân mỗ heo đếm đi đếm lại mấy đồng đá chè thám đẫm mồ hôi và máu của mình. Chỉ là công dã tràng! Anh ngồi thử người ra, bật khóc như trẻ con.

Các phạm nhân đều tró mắt nhìn anh như nhìn một vật thể lạ. Một người nổi tiếng lì lợm như Tân mỗ heo mà cũng khóc được sao?

Còn anh tổ trưởng, cũng là một phạm nhân, đến gần Tân mỗ heo và an ủi:

– Khóc cái đêch gì! Mẹ kiếp cả tổ có thằng chó nào đạt chỉ tiêu đâu! Không bị trùng phạt là phước rồi!

Tân mỗ heo vẫn sụt sùi:

– Mấy năm rồi ngồi tù tao có thiết gì đến chuyện về thăm nhà, nhưng gần đây mẹ già tao lâm trọng bệnh, tao ao ước được một lần về tạ lỗi cùng mẹ trước khi quá muộn màng.

Nghe Tân mổ heo nhắc đến mẹ, phạm nhân tổ trưởng cũng nghe lòng mình dâng lên nỗi buồn mênh mang. Những tia nắng cuối cùng đã khuất nhanh sau rặng núi, không ai còn thấy rõ hai hàng lệ lăn dài trên gò má nám đen của anh. Anh mím môi:

– Mày có phúc hơn tao, Tân ạ. Mày còn mẹ để mà hy vọng ôm mẹ nói lên lời tạ tội. Còn tao thì...

Sáng sớm hôm sau, Tân mổ heo được gọi lên phòng giám thi. Người cán bộ thông báo:

– Anh được tự do 24 giờ. Chúc mừng anh!

Tân mổ heo đứng sững người, anh không tin vào tai mình. Cán bộ niềm nở giải thích:

– Anh đã phán đấu vượt chỉ tiêu. Chỉ mỗi mình anh đạt thành tích cao như vậy.

Tân mổ heo vẫn chưa hiểu nổi. Rõ ràng là không ai đạt chỉ tiêu mà. Anh ngập ngừng hỏi:

– Thưa cán bộ... anh tổ trưởng...?

– À... hắn chắc phải bị kỷ luật, suốt một tháng thi đua mà hắn chỉ ché được mấy viên đá.

Giờ thì Tân mổ heo đã hiểu vì sao mình được hưởng đặc ân này. Anh thẫn thờ bước đi mà lòng bồi hồi khôn tả. Bầy chim rùng như hiểu được lòng anh, rộn ràng nâng cao tiếng hót hòa quyện cùng muôn giọt nắng ban mai. Hạnh phúc làm sao một đứa con hư đốn sắp quay về tạ lỗi cùng mẹ. Và tuyệt vời làm sao, hoa nhân ái vẫn nở được trên đất lao tù chai sạn!

Không tình yêu nào cao cả hơn

Tại một khu mỏ than, có anh thợ ngày ngày đi làm đều mang theo cậu con trai, bất chấp mọi hiểm nguy. Anh tâm sự:

– Tôi không thể an lòng nếu không có con tôi bên cạnh. Cháu mất mẹ, không người thân, và chính cháu cũng chậm phát triển.

Như những thợ mỏ khác, hai bố con xuống được nơi làm việc (cách mặt đất cả ngàn mét) và lên lại mặt đất, nhờ chiếc lồng sắt được vận hành bởi hệ thống dây cáp.

Nhưng một buổi chiều nọ, chiếc lồng đưa lên chỉ có mỗi đứa con. Ai cũng lo lắng và muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Đứa bé úp úng nói:

– Không biết nữa, chiếc lồng đang được kéo lên thì... bố cháu nhảy ra khỏi lồng.

Thì ra một mẩu dây cáp đã bị bung ra. Ông bố linh cảm sức nặng của hai bố con có thể làm chiếc lồng sắt rơi ngược xuống vực thẳm. Trái tim ông đã mách bảo ông phải làm gì.

Ăn năn

Thằng Quân lại vừa to tiếng hồn láo với mẹ nó. Không biết nó học thói mất dạy này ở đâu, mà nó dám thường xuyên đối xử tệ bạc với mẹ, một người suốt đời lam lũ vì con.

Thằng Quân làm bầm bỏ đi. Nó đi tìm đám bạn choai choai mắt nét của nó. Con đường đất ven sông thật vắng vẻ, mây lũy tre xanh kẽm kẽt trong gió chiều.

Bất chợt nó bắt gặp một đàn gà con đang chạy tán loạn, kêu la khiếp đảm. Đưa mắt nhìn quanh, nó chứng kiến một cuộc chiến giữa gà mẹ và con chồn. Một cuộc chiến không cân sức, khác nào trứng chơi đá! Thế mà mẹ gà vẫn ngoan cường đối mặt với kẻ thù. Mình mẩy ướt đẫm máu, đôi cánh bị xé toạc cũng không làm mẹ gà chùn bước hay mảy may sợ hãi mà quên đi ý nghĩ “thà chết còn hơn mất con”.

Không nỡ đứng nhìn lâu thêm nữa, thằng Quân xua đuổi con chồn chạy đi. Lúc này mẹ gà đã kiệt sức và nằm sụp xuống. Mẹ gà đưa mắt dõi tìm đàn con, nhưng đôi mắt bê bết máu còn thấy được gì ngoài vũng tối mênh mông.

Thằng Quân nghe rất rõ, trong hơi thở đứt quãng của mẹ gà có cả tiếng cục cục gọi con. Hơi thở yếu dần, tiếng cục cục cũng lịm dần rồi tắt hẳn! Đàm gà con tội nghiệp, vừa kêu chiêm chiếp vừa chạy mau đến mẹ. Chúng hồn nhiên rúc dưới đôi cánh nát tan của mẹ chúng.

Bỗng dung nước mắt thằng Quân tuôn trào. Nó không đi tìm bạn nữa. Nó quay về nhà. Nó cũng muốn rúc vào lòng mẹ nó.

Thằng Khùng

Thằng bé bán báo này nhất định là khùng, vì có ai làm cái chuyện khùng khùng như nó đâu.

Không biết trong ngày thằng bé bán được mấy tờ báo, mà người ta thường bắt gặp nó ôm chồng báo đứng ngắm nhìn say sưa mấy bức tường rào, được xây bằng gạch bao quanh các nhà thờ, nhà chùa hay tu viện. Thằng bé chỉ trổ mắt nhìn hoặc cầm que cây đo đo chiều cao của tường rào, tuyệt nhiên không hề phiền hà đến ai.

Có lần một ông bảo vệ buồn miệng hỏi:

- Mày khùng hả nhóc?

Thằng bé hồn nhiên trả lời:

- Thưa ông, nếu cháu khùng được chắc là tốt hơn.
- Đúng là khùng! Không lo bán báo đi mà lảng vảng chi đây?

Thằng bé vừa chỉ tường rào vừa nói:

- Tường rào này cao quá ông há!
- Lại khùng! Tường rào cao hay thấp thì có liên quan gì đến mày?

Thằng bé đượm buồn nói bâng quơ:

– Giá mà chiều cao của các tường rào bao quanh nhà thờ, nhà chùa, nhà tu mà giảm đi chỉ một viên gạch thôi, thì số gạch thừa cũng đủ để xây nhiều nhà nho nhỏ cho bao kẻ cung khốn!

Ảnh: sưu tầm

CÂY ÚT MẬN

Chiều nay, một buổi chiều cuối thu trời se se lạnh, ông Giáo nghe đứa gái út thỏ thẻ chuyện riêng tư mà lòng man mác buồn. Ông hết mực chăm chút đứa út vì nó được sinh ra muộn màng trong tuổi xế chiều của ông.

Ông sợ lâm, sợ cái ngày gái út không còn nhỏ nữa, sợ cái ngày nó phải lòng ai đó, sợ cái ngày nó vội vàng bỏ cuộc chơi đi lấy chồng. Và ông linh cảm cái ngày đó đang đến rất gần, 18 tuổi rồi còn gì!

Giáu đi giọt lệ, ông Giáo kể chuyện đời thường cho gái út nghe:

Một bác nông dân kia tuy nghèo mà tốt bụng lắm. Bác cứ chủ trương “Trời sinh voi, trời sinh cỏ” nên con cháu đê huề. Dầu vậy bác vẫn cưng đứa gái út nhất. Bác tự tay trồng một cây mận trong sân vườn, gọi tên là cây út mận, vì bác muốn dành riêng cho gái út. Cây lớn như thổi rồi đơm bông kết trái. Khi trái vừa độ dương thì, cô gái út vội vĩnh hái trái. Tuy rất thương chiều gái út nhưng bác cương quyết ngăn cản. Bác dẫn dụ rằng trái mận ở độ lớn bằng ấy ăn cũng được thôi, nhưng tội gì ăn trái xanh vừa chua vừa chát, vừa ghê răng. Sao không chờ trái đến độ ửng hồng để thưởng thức trọn vẹn hương vị của cuộc sống.

Bác nông dân đã cạn bày như thế mà cô con gái nào có hiểu cho, thậm chí còn dám hờn trách bác, không thông cảm với tuổi thèm chua. Bác đau xé tim và giàn vặt liệu mình có ác với con không...?

Kể đến đây, gái út của ông Giáo òa khóc. Cô bé bá vai ông nghẹn lời: “Bố ơi, con nhất định chờ đến khi trái chín mùi. Bố tin con đi!”

Guong soi

Vừa đi nhà thò về, cô bé tuổi trăng tròn lại đứng
ngắm mình trước tấm gương lớn.

Thấy thế, bà mẹ trêu con gái:

– Hình như con gái của mẹ có gì hay hay muôn
giáu mẹ phải không?

Con bé cười hồn nhiên:

– Mẹ ơi, bỗng dung con có một ý nghĩ rất ngộ
nghĩnh.

– Nói đi nào!

– Đέ soi mặt ta nhìn vào tấm gương. Vậy đέ soi
lòng ta phải làm sao hả mẹ?

Câu hỏi đột ngột làm cho bà mẹ không ít bối rối.
Nhưng chỉ vài giây thôi, bà mẹ trả lời cho con mình một
cách thuyết phục:

– Đọc Thánh Kinh. Thánh Kinh là tấm gương đέ
ta soi lòng. Mẹ dám nói thế mà không sợ sai đâu.

Con bé nôn nóng:

– Mẹ ơi, con muốn hiểu rõ hơn!

– Thánh Kinh là Lời Thiên Chúa. Thiên Chúa đã linh ứng cho các tác giả phàm nhân để họ viết ra những điều Thiên Chúa muốn dạy dỗ loài người (2 Tm 3, 16). Tác giả Thánh Vịnh đã gọi Thánh Kinh là “đèn soi cho con bước, là ánh sáng chỉ đường con đi” (Tv 118 [119], 105). Thánh Phaolô cũng đã quả quyết: “Lời Thiên Chúa là lời sống động, hữu hiệu và sắc bén hơn cả gươm hai lưỡi: xuyên thấu chỗ phân cách tâm với linh, cốt với tủy; lời đó phê phán tâm tình cũng như tư tưởng của lòng người. Vì không có loài thọ tạo nào mà không hiện rõ trước Lời Chúa, nhưng tất cả đều trần trụi và phơi bày trước mặt Đáng có quyền đòi chúng ta trả lẽ” (Dt 4, 12-13).

THẮNG CÙI

Gọi nó là thằng Cùi cũng tội nghiệp nó. Đúng là nó bị mất một nửa bàn tay trái, nhưng không phải vì phong cùi mà do tai nạn lao động.

Nhiều năm trước, nó được người ta lượm trước cổng cô nhi viện vào một sáng mùa đông rét buốt, lúc đó nó mới vài ngày tuổi, nhăn nheo tím ngắt. Nó được cô nhi viện tiếp nhận như một thành viên với tên gọi thật ý nghĩa và dễ thương – Hàn Nhi (Thằng bé cơ hàn). Cũng chính tại đây, tuổi thơ của nó lặng thầm trôi qua.

Đến năm mười hai tuổi, cậu thiếu niên điển trai Hàn Nhi may mắn được một gia đình giàu có nhận làm con nuôi. Và nó bắt đầu bước sang một ngã rẽ mới.

Bố mẹ nuôi cũng là dân quê nhưng bè thế nhất nhì trong làng. Họ có trang trại thơ mộng, có ruộng nương cò bay thăng cánh, có bò đàm, có người thuê kẻ mướn, có máy cày, máy tuốt lúa... Cái mà họ thiếu là một đứa con. Họ cưới nhau trên mươi năm, chạy vạy đủ thày đủ thuốc, khấn vái tứ phương nhưng vẫn không sanh được một mụn con. Rồi ai đó mách bảo họ đi tìm một đứa con nuôi, mà phải là con trai, để may ra nhờ lộc thằng con nuôi mà người vợ được một lần vượt cạn.

Đó là lý do nó hiện diện trong nhà đại gia này với tư cách một đứa con. Bố mẹ nuôi không dám gọi nó là Hàn Nhi, vì e rằng gọi tên đẹp ông bà quở thì mất cả chì lẫn chài. Họ phải gọi nó bằng cái tên xấu hơn – Lượm, thằng Lượm, đúng như thân phận đầu đời của nó.

Về phần thằng Lượm, được kể là “lên voi” vì nó có những thứ mà nó hằng mơ ước: gia đình, bố mẹ và sự nuông chiều. Thế là thằng Lượm say sưa ngụp lặn trong hạnh phúc.

Người đời nói thế mà linh, chỉ ba năm kể từ ngày nhận con nuôi, mẹ nuôi hạ sanh một “công chúa”. Ước mơ đã thành hiện thực. Bố được làm bố, mẹ được làm mẹ, thằng Lượm được làm anh trai. Niềm vui ngập tràn như nước vỡ bờ!

Khi con bé thôi nôi, ông bà đưa cả nhà đi xem bói quẻ. Gặp phải ông thầy bói xấu mồm độc miệng, phán rằng tuổi con bé và tuổi thằng Lượm khắc kỵ nhau, khéo chừng mai sau thằng anh chiếm đoạt hết tài sản của con em. Nghe mà chết khiếp! Ông bà tìm cớ tống cổ thằng Lượm đi cho rảnh nợ. Mà phần vì nó ngoan hiền và hiếu thảo, phần vì sợ miệng đói lên án nên ông bà đành giữ nó lại, nhưng đối xử với nó không bằng một đứa đầy tớ.

Cuộc đói thằng Lượm lại bắt đầu “xuống chó”! Nó không được quyền ăn cùng bàn với bố mẹ nữa, không được phép nựng nịu, ẵm bồng em bé, cũng không còn được cắp sách đến trường. Nó phải làm việc quần quật suốt cả ngày với đám người thuê. Và trong một ngày không may, nó bị mất nửa bàn tay trái khi đang vận hành

máy tuốt lúa. Tôi nghiệp thằng Lượm, ngay cả khi đau đớn tột cùng, khi mà tận mắt nhìn thấy một phần máu thịt của mình thâm đỏ lúa hạt, lòng trung thành với bố mẹ nuôi vẫn không mảy may suy giảm.

Và cũng từ tai nạn đó, người ta nhẫn tâm gọi nó bằng cái tên mới – thằng Cùi.

Sau mấy tháng bàn tay cùi lành vết sẹo, thằng Cùi lại ra đồng, vui vẻ bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Nó không nghĩ ngợi gì, cũng không oán trách ai. Dù nó vẫn biết tình cảm của bố mẹ nuôi dành cho mình vốn chẳng ngọt bùi, giờ lại càng nhạt nhẽo hơn.

Rồi một chiều cuối mùa thu hoạch, trang trại đầy ắp nông sản. Năm nay bội thu hơn những năm trước. Ông bà cho giết bê béo cúng tạ Thần Nông, đồng thời thiết đãi bà con xa gần và người làm công. Thịt rượu đầy bàn, mọi người ăn uống no say, chỉ trừ thằng Cùi cứ mãi miết chạy xuôi chạy ngược, phục vụ hết bàn này đến bàn khác. Tiệc tàn, thực khách lần lượt ra về. Ông bà bước ra vườn trước ngả lưng. Còn mấy người giúp việc cũng đi chân cao chân thấp.

Bỗng đâu một ngọn lửa phát ra từ căn bếp rồi nhanh chóng cháy bùng lên. Buổi chiều no gió càng đưa ngọn lửa lan nhanh hơn. Chẳng mấy chốc, cả trang trại ngập chìm trong khói đen nghịt. Tiếng nổ lách tách cùng với những đóm sáng bắn ra, càng làm tăng thêm sự dữ tợn

của ngọn lửa. Ai nấy đều chạy tán loạn và kêu la àm ĩ. Ông bà cũng vừa kịp tỉnh người để chứng kiến đám cháy.

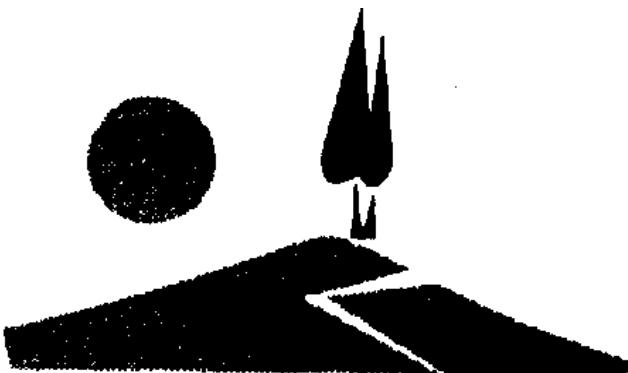
Giữa lúc dầu sôi lửa bỗng, thằng Cùi hót hải tìm em gái. Nó la lên:

– Bố mẹ ơi em đang ở đâu?

Nghe tiếng la của thằng Cùi, bà mẹ mới sực nhớ đến con gái, bà ú ó đưa tay chỉ vào trang trại đang ngập lửa, rồi ngã vật ra bất tỉnh. Còn ông bố đứng thẫn thờ như bị chôn chân tại chỗ. May quá, giữa bao tiếng ồn ào, thằng Cùi còn nghe tiếng khóc lạc lõng của em gái. Nhanh như cắt, nó phóng mình vào đám khói mịt mù, lao thẳng về hướng có tiếng khóc. Từng tích tắc tích tắc trôi qua thật nặng nề. Thời gian như thế ngừng lại... Và kia một phép màu! Thằng Cùi bế em gái lảo đảo chạy trở ra. Nó đã đuối sức. Nó quỵ ngã và cố gượng dậy để rồi lại ngã quy. Nhưng trước khi sức lực hoàn toàn bị vắt kiệt, thằng Cùi còn kịp quăng em gái ra ngoài. Liền sau đó nó biến thành ngọn đuốc.

Ngày hôm sau, rất đông dân làng ngậm ngùi đưa tiễn thằng Cùi đến nơi an nghỉ cuối cùng. Không lìa xa quan tài nửa bước là bố mẹ và em gái, đầu tráng khăn tang. Tất cả đều tiếc thương một con người đã dám chết cho người khác được sống, một trái tim nhân ái đã ngừng đập. Đâu đó, tiếng chuông chùa trầm trầm vọng lại như chiêu hồn thằng Cùi đi vào cõi thiên thai.

Nơi suối vàng chắc hẳn thằng Cùi cũng mỉm cười mãn nguyện, vì dù muộn màng nó vẫn có được điều nó hằng mơ ước, đó là tình yêu của bố mẹ và em gái.

BÀ HAI RAU MUỐNG

Ở vùng quê này, người ta quen gọi bà Hai là bà Hai Rau Muống. Có lẽ vì bà thường ngày bán rau muống ở chợ, mà cũng có thể vì tính chân chất và quê mùa của bà. Tội nghiệp thân bà, đã một lần chồng bỏ rồi cứ ở vậy tảo tàn nuôi con. Cũng may đứa con gái duy nhất của bà vừa đẹp người vừa đẹp nét.

Hơn bốn năm trước, bà làm suối với một gia đình giàu có ở cùng làng. Tưởng đâu cuộc đời bà từ đây bớt tủi thân hơn, ít ra được nhìn thấy con gái ấm êm hạnh phúc. Nào ai học được chữ ngò! Từ ngày gả con, bên nhà suối khinh thường bà ra mặt. Họ mỉa mai rằng bà phải làm sao đó... thì chồng mới bỏ. Phần bà chỉ biết ngậm đắng nuốt cay. Ôi, nghèo lắm khi cũng là cái tội!

Cả tháng nay, không ai gặp bà Hai Rau Muống ở chợ nữa. Bà đang nuôi con gái tại bệnh viện tinh. Dứa con gái đáng thương làm sao! Mang tiếng làm dâu nhà giàu mà có sung sướng gì đâu, thậm chí ăn không dám ăn, ngủ không dám ngủ. Còn khổ tâm hơn nữa là mỗi lần về thăm mẹ đều bị nhà chồng hạch hỏi đủ điều, như thể cô mang tiền của về nuôi mẹ.

Lúc này, cô gái đang nằm liệt vì bệnh thận đã đến hồi nguy kịch. May ngày đầu, bên nhà chồng thường xuyên thăm nuôi, nhưng khi họ biết bệnh trạng của cô

như ngọn đèn sắp khô dầu thì họ lơ là dần. Mọi sự cô gái chỉ còn biết trông chờ vào mẹ mình.

Bà Hai nào nè hà gian khổ. Bà chăm sóc, ẵm bồng con gái bằng tất cả trái tim của người mẹ. Ngoài ra bà còn tranh thủ làm những việc mà chẳng mấy ai muốn làm, như đồ bô hoặc giặt đồ cho các bệnh nhân khác để kiếm ít đồng tiền bối thí. Nhờ vậy mà bà Hai mua thêm được tách sữa, chén cháo cho con.

Mới gần đây thôi, bác sĩ điều trị đã thông báo với bà:

– Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, giờ đành bó tay.

Bà Hai òa lên khóc và van xin thống thiết. Nhưng bác sĩ chỉ lắc đầu:

– Thận trái của cô gái hư hoàn toàn, còn thận phải cũng chẳng hơn gì.

– Có cách nào khác không, thưa bác sĩ?

Ngập ngừng giây lát bác sĩ nói:

– Chỉ còn một cách duy nhất là tìm ra người bằng lòng hiến thận.

Đôi mắt bà Hai sáng lên:

– Tôi đây! Tôi đây! Xin làm phước đi! Kiếp sau tôi nguyện làm thân trâu ngựa để đáp đèn ân sâu!

Bác sĩ nghiêm túc nói:

– Đây là một việc rất hệ trọng, vì nó liên quan đến tính mạng của cả người cho lẫn người nhận. Không thể giải quyết theo cảm tính được.

Bà Hai càng quyết liệt hơn:

– Tôi chấp nhận mọi sự rủi ro. Tôi chỉ có một yêu cầu là đừng cho con gái tôi biết gì cả, khi công việc thay ghép thận chưa hoàn tất.

Chiều lòng bà, bệnh viện yêu cầu bà kiểm tra sức khỏe trước khi có quyết định cuối cùng. Và kết quả thật trớ trêu, vì chính bà chỉ còn một quả thận hoạt động bình thường.

Lúc này bác sĩ có đủ lý do từ chối:

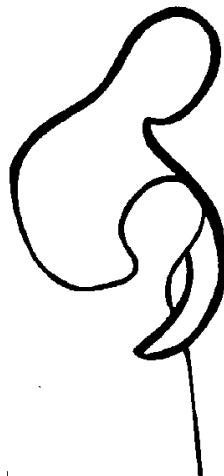
– Tôi rất cảm kích tình yêu của bà dành cho con gái. Nhưng lương tri của một bác sĩ không cho phép tôi làm như vậy. Vì trong việc thay ghép thận này, người nhận chưa chắc sống, mà người cho chắc chắn phải chết.

Nói thế rồi bác sĩ quay về phòng, còn bà lững thững bước đi như người mất hồn.

Ngay chiều hôm đó, người ta phát hiện bà Hai đang nằm thoi thóp ngoài hành lang gần phòng phẫu thuật. Một vết cắt thật sâu vào cổ tay làm máu rơi vãi tứ tung, bắt đầu từ khu nhà vệ sinh và kéo dài đến phòng phẫu thuật. Cạnh nơi bà nằm có ghi nguệch ngoạc mấy chữ bằng máu: “Xin cứu con gái tôi!”

Đến nước này, các bác sĩ không còn sự lựa chọn nào khác, ngoài việc làm theo nguyện vọng của bà trước khi quá muộn màng.

Một cuộc giải phẫu đầy mạo hiểm được khẩn trương tiến hành. Sau nhiều giờ căng thẳng, các bác sĩ đã thay ghép thận thành công. Chỉ tiếc là cô gái phải vĩnh viễn chia xa người mẹ đến hai lần sanh ra mình. Về phần bà Hai Rau Muống, chắc hẳn bà cũng mãn nguyện lắm rồi, vì có mấy ai hơn bà, đã đi vào cõi thiên thai, mà một phần cơ thể vẫn còn đồng hành với đứa con yêu dấu trên dương trần.

Người bạn đời

*Ưu ái tặng người bạn đời,
mẹ của các con tôi.*

Tôi có còn là tôi nữa không, nếu dám quên đi một con người suốt đời đồng hành với tôi như hình với bóng. Tôi muốn nói đến người bạn đời vừa nhỏ bé mà cũng vừa lớn lao của tôi.

Nhỏ bé thôi vì tôi có gì cao sang đâu. Nói nào úp vung này. Nhưng với tôi, nàng thật sự lớn lao vì nàng đã mang lại cho tôi cái mà tôi cần: **Hạnh phúc**.

Xin cảm tạ Thiên Chúa, nếu Ngài không ban nàng cho con thì con có cố tìm cũng không gặp.

Xin Ngài chỉ dẫn con cái của con, nhất là con gái và con dâu, luôn noi gương tốt của mẹ chúng:

- Biết nhìn nhận Thiên Chúa là Cha.
- Biết tu thân trước khi tè gia.
- Biết sống nghèo mà không hèn.
- Biết sống nhu mà không nhược.
- Biết sống nhỏ bé đi để chồng con được lớn hơn.

Và con dám bạo gan thưa với Ngài, nếu con cái của con bất hiếu với chính con, con sẵn sàng tha thứ; nhưng nếu chúng bất hiếu với mẹ, con sẽ không bao giờ tha thứ. Không bao giờ. Những đứa con như thế không còn đáng gọi là người nữa!

Miss Robot

Các nhà khoa học vừa cho ra đời một người máy siêu việt, mang tên Miss Robot (Hoa Hậu Người Máy).

Miss Robot nhanh chóng chinh phục lớp lớp người, kể cả các nhà phê bình khó tính nhất. Bởi vì Miss Robot hầu như hội đủ tất cả những gì tốt đẹp nhất của một con người. Miss Robot có vẻ đẹp quý phái của thực nữ, có dáng đi lá lướt của vũ công, có thân hình gợi cảm của người mẫu. Nhất là Miss Robot có khả năng đón nhận và biểu lộ tình cảm một cách tuyệt vời.

Miss Robot được mời đi biểu diễn khắp nơi, đâu đâu nàng cũng được chào đón vô cùng nồng hậu và nhất là rất nhiều người trong giới trẻ đua nhau bắt chước phong cách của Miss Robot.

Khi được hỏi về cảm nghĩ của mình, Miss Robot đã làm cho sự ngạc nhiên của khán giả lên đến đỉnh điểm. Từ đôi mắt huyền ảo, những giọt lệ long lanh lăn tròn trên má hồng. Như cố nén cảm xúc, Miss Robot phát biểu:

– Xin lỗi quý vị, tôi lấy làm tiếc cho quý vị nhất là các bạn trẻ. Tôi đây chỉ là một Robot, một thứ máy móc không hơn không kém, nhưng tôi đã cố gắng vươn cao để càng giống con người thật càng tốt. Còn quý vị là những con người thật, lại muốn càng giống Robot càng tốt!

Món quà từ tâm

Trên con đường làng quen thuộc, vị khát sĩ vẫn ngày ngày đầu trần chân đất, bung bình bát đi khát thực. Có một ông nhà giàu kia, thay vì dâng cúng chút hoa quả thì lại thường xuyên trêu chọc, thậm chí còn mắng mỏ vị tu sĩ nữa. Vẫn bình thản như bao giờ, vị tu sĩ dừng chân đứng nghe rồi lại tiếp tục cất bước. Một hôm, không chịu nổi sự thinh lặng của vị tu sĩ nữa, lão chặng vị tu sĩ lại và gằn giọng hỏi:

– Ông có điếc không?

Vị tu sĩ từ tốn đáp:

- Cám ơn ngài, tôi đang nghe ngài nói.
- Thế tại sao lâu nay tôi mắng chửi ông, ông cứ lặng thính?
- Thưa ngài, nếu ngài cho tôi một món quà mà tôi không nhận, thì món quà đó thuộc về ai?

Ông lão đắc thắng:

- Vậy mà cũng hỏi! Tôi cho ông, ông không nhận, nó vẫn thuộc về tôi.
- Dạ cảm ơn ngài. Vậy lâu nay ngài chửi tôi, mà tôi không nhận, thì những lời chửi đó thuộc về ai?

Giờ đến lượt ông lão chết lặng, còn vị tu sĩ khẽ cúi chào và tiếp bước.

Phép Màu

Vi Vi, một thiếu nữ không đài các quyến rũ như hoa hồng hoa lan, nhưng duyên dáng mặn mà như hoa đồng nội. Không ít chàng trai tuấn tú muôn kết tóc xe tơ cùng chị, thế mà chị lại tự nguyện nâng khăn sửa túi cho một chàng phế binh. Nếu ai đó buồn miệng hỏi tại sao vậy, chị chém chím cười đáp lại: “Tại Trời”.

Ngày ấy chị Vi Vi là y tá đang công tác tại một bệnh viện quân đội, còn anh được đồng đội đưa vào bệnh viện trong tình trạng thập tử nhất sinh. Các y bác sĩ đã làm hết sức mình cũng chỉ giữ lại được sự sống chứ không giữ lại được cánh tay phải và đôi mắt cho anh.

Biết rõ hoàn cảnh khốn cùng của anh, một phế binh trẻ không nhà cửa, không người thân, nên bệnh viện yêu cầu chị quan tâm đến anh đặc biệt hơn các bệnh nhân khác. Còn anh, khi lìa xa cô nhi viện gia nhập quân đội, luôn hy vọng tìm được lẽ sống cho cuộc đời, nào ngờ trái mìn quái ác đã đưa anh lâm vào cảnh sống không bằng chết, đã ném anh vào vũng tối mênh mông. Hơn một lần anh chói với trong tuyệt vọng tột cùng, anh van xin được chết bằng cái chết nhân đạo. Nhưng thay vì tiêm độc được vào tĩnh mạch để anh nhẹ nhàng đi vào cõi vĩnh hằng, cô y tá hiền thực lại tiêm liều thuốc trường sinh bất tử vào tim anh. Liều thuốc tiên này được pha chế bằng những lời dỗ dành ngọt ngào như lời ru của mẹ, bằng những cử chỉ ân cần sâu nặng tình người. Từng

ngày như thế. Nhiều ngày như thế. Sức sống bắt đầu hồi sinh trong anh và tình yêu bắt đầu len lén trong chị.

Rồi tình yêu hai người đã thăng hoa và được chúc phúc trong ngày cưới. Họ sống bên nhau thanh bần mà đầy ắp niềm vui. Anh sùng bái chị như thiên thần. Còn chị nâng niu anh như nâng trứng. Anh thường nựng nịu chị bằng câu nói:

– Giá mà có phép màu, anh xin được nhìn thấy em, dù chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi.

Chị luôn thêm sức mạnh cho anh:

– Hãy tin tưởng và hy vọng đi anh!

Hai năm sau, chị sanh cho anh một đứa con gái. Niềm vui như vỡ bờ, anh vụng về đưa bàn tay còn lại mân mê con trẻ. Anh lại nói:

– Giá mà có phép màu, anh xin được nhìn thấy mẹ con em, dù chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi.

Chị lại tiếp sức anh:

– Hãy tin tưởng và hy vọng đi anh!

Thời gian dần trôi. Dù anh đã quen thuộc từng giọng nói tiếng cười, từng bước đi và hơi thở, cả mùi mõi hôi của vợ con anh, nhưng anh vẫn canh cánh trong lòng một phép màu. Rồi trong một đêm đầy sao chị thỏ thẻ bên chồng:

– Anh còn tin có phép màu không?

– Có. Anh vẫn tin. Và anh đang sống trong phép màu đây. Một người lẽ ra bị vứt bỏ như anh lại có em đồng hành và có con tiếp bước, không phải là phép màu sao?

Chị cảm động:

– Anh tàn mà không phê đâu. Anh đáng được hưởng nhiều hơn thế. Này nhé, đã có người bàng lòng tặng anh giác mạc rồi đó.

Anh run lên:

– Anh không nằm mơ đấy chứ. Mà ai vậy em? Người ấy muốn đôi mắt mình vẫn còn nhìn thấy sau khi chết hả em? Người ấy phải là bậc thánh hiền, nhất định thế.

Chị giàn giụa nước mắt:

– Uớc mơ được thấy em và con của anh sẽ thành hiện thực.

Vào thời điểm thích hợp anh được đưa đến bệnh viện chuyên về mắt, các bác sĩ chuẩn bị mọi sự một cách tốt nhất để thay giác mạc cho anh. Anh được thay giác mạc bên phải theo nguyện vọng của người cho.

Cuộc giải phẫu thành công mỹ mãn, mắt phải của anh được trả lại đầy đủ chức năng của nó. Anh mở mắt sung sướng đón nhận những tia sáng đầu tiên sau bao năm mất hút. Anh nhìn quanh tìm vợ tìm con để nhớ may phép màu chỉ đến với anh trong một khoảnh khắc,

nhưng bên cạnh anh lúc này chỉ có các y bác sĩ thôi. Anh đòi được biết ai đã cho anh giác mạc phải.

Bác sĩ trao cho anh tờ giấy “ĐƠN TỰ NGUYỆN HIẾN GIÁC MẠC”. Anh không thể tin vào mắt mới ghép của mình. Anh đọc đi đọc lại rồi òa khóc như trẻ mới lên ba. Người hiến giác mạc phải cho anh, không ai khác hơn là người vợ yêu dấu của anh, chị Vi Vi.

Ảnh: sưu tầm

Chẳng lẽ...

Hai ông bà buồn làm sao khi biết con gái mình và chồng nó có ý định phá bỏ thai nhi đang mang, chỉ vì thai nhi là con gái.

Bà mẹ nghiêm nghị nói:

– Nếu ngày đó bố mẹ cũng hẹp hòi như chúng con, liệu bây giờ có vợ chồng chúng con không? Và nếu ai cũng nhẫn tâm giết bỏ thai nhi như thế, thì trên hành tinh xinh đẹp này còn bóng dáng con người được bao lâu?

Còn ông bố thở dài và kể chuyện ngày xưa:

– Hồi đó bố mới lên bảy lén tám, nhà mình có một đàn bò chừng hai mươi con. Cứ sáng sáng bố lùa đàn bò ra cánh đồng cỏ cuối xóm, ở đó chúng kiêm ăn, đến xé chiều chúng tự kéo về chuồng. Có một hôm trời đã sụp tối, ông nội mới phát hiện còn một con bò mẹ và con của nó chưa về chuồng. Thế là ông nội và bố vội vã đi tìm. Thì ra con bò mẹ vẫn còn ở tại đồng cỏ, ngay cạnh nó là con con đang bị lún sâu dưới vũng lầy. Cảnh tượng không thể tin được. Con con tội nghiệp luôn miệng kêu be be, trong khi bò mẹ không chịu lìa xa con mình nửa bước, nó lồng lộn và rống lên thảm thiết như van xin một phép màu.

Ông bố hít sâu giây lát rồi tiếp lời:

– Ngu như bò mà còn biết thương con. Chẳng lẽ...

Nhà bà Na là một trong những gia đình mẫu mực và hạnh phúc nhất làng. Bà Na nổi nghiệp bô làm nghề giáo, hiện đang giảng dạy ở trường cấp III gần nhà. Chồng bà cũng là giáo viên, không may tử nạn

nhiều năm trước, khi đó đứa con gái duy nhất của hai người mới lên ba. Bà hy sinh tuổi thanh xuân ở vậy nuôi dạy con. Đến nay con bé tròn 25 tuổi và cùng theo nghề trồng người như truyền thống gia đình.

Sự bình yên của gia đình bà Na bị vỡ ngay khi cô con gái thú nhận với mẹ là đã trót yêu thương vụng trộm và đang có mang. Tồi tệ hơn nữa, cô gái lại trao thân gởi phận nhầm phải chàng họ Sở.

Đối đầu với một thực tế nghiệt ngã bà Na buồn sầu khóc suốt, chả thiết gì đến ăn uống. Còn cô con gái vừa đau nỗi đau của mẹ vừa đau nỗi niềm của riêng mình.

Sau nhiều ngày dằn vặt bà Na đành phải buộc con gái tống khứ giọt máu đó. Nhưng cô gái vẫn nhất mực từ chối. Bà càng quyết liệt hơn:

– Nhà ta bao đời nhà giáo, bây giờ để người ta bôi tro trát trầu vào mặt chúng ta hè? Phải giải quyết thôi con ơi!

Cô gái van xin:

– Thưa mẹ, con đã gây tội lớn. Nhưng không thể sửa sai một tội bằng cách phạm thêm một tội ác. Còn tội nào kinh tởm hơn tội giết người, mà lại giết chính con của mình.

Bà trấn an:

– Còn may là chưa có ai biết. Rồi thời gian sẽ chữa lành mọi sự.

Cô gái vẫn nài nỉ:

– Mẹ ơi, có thể chưa ai biết. Nhưng Trời biết và lương tâm chúng ta biết.

Bà thất vọng:

– Con không hiểu mẹ yêu con như thế nào sao? Con cũng không thấy mẹ đã hy sinh cho con suốt đời sao?

– Vâng. Con biết lầm. Nhưng thưa mẹ tại sao mẹ yêu con, mà mẹ không cho con yêu con của con. Mẹ đã dám hy sinh cho con, mà mẹ lại cấm con hy sinh cho con của con.

Lòng mẹ trong hai mẹ con lại trỗi lên dát dào như Biển Đông. Họ sẵn sàng giữ lại đứa bé, chấp nhận mọi hệ lụy. Bà Na bị cắt danh hiệu giáo viên dạy giỏi. Cô con gái phải thôi việc dài hạn. Và còn bao lời ra tiếng vào.

Rồi trong một lần khám thai định kỳ, bác sĩ phát hiện cô gái bị ung thư dạ con, căn bệnh quái ác này đã cướp đi biết bao phụ nữ tuổi đời còn xanh. Bác sĩ cho biết cách điều trị ung thư tốt nhất bây giờ là Xạ Trị. Nếu điều trị ngay bây giờ thì cơ may vẫn còn, nhưng phải hy sinh đứa bé. Còn chờ sau khi sanh, thì e rằng...

Một lần nữa sóng gió lại nỗi dậy trong gia đình bà Na. Bà cố gắng thuyết phục cô con gái:

– Đến nước cùng rồi con hả! Phải hy sinh cháu bé thôi! Lòng mẹ cũng tan nát, nhưng...

Cô gái vẫn giữ bình tĩnh:

– Mẹ ơi! Ngày xưa mẹ mang con trong bụng, con chòi con đạp mẹ có cảm thấy hạnh phúc không? Đó là hạnh phúc tuyệt vời mà chỉ có ai làm mẹ mới trải nghiệm được. Mẹ biết không, con đang trải nghiệm hạnh phúc đó.

Bà gào lên:

– Mẹ xin con! Như thế con sẽ chết! Phải chết con ơi!

– Thưa mẹ, con thật đắc tội với Trời và với mẹ. Nếu cái chết của con mà chuộc được lỗi làm thì con cũng

mẫn nguyễn lầm rồi. Còn con của con, cháu của mẹ nào có lỗi gì? Nhất định cháu phải sống!

Cuối cùng trái tim hai người mẹ không bị khuất phục. Thai nhi lớn nhanh từng ngày. Cô gái vừa nuôi con trong bụng vừa sống chung với bệnh hiểm nghèo nên sức khỏe sa sút nghiêm trọng. Hằng đêm cô gái đều khấn nguyện cùng Trời Cao, nàng chỉ xin một điều duy nhất là được sống đến ngày đứa bé chào đời.

Và sau lần vượt cạn đó, không ai còn gấp cô con gái nữa. Thỉnh thoảng người ta thấy bà Na bé cháu ngoại đi đến nghĩa trang cuối làng để thăm con và thăm mẹ.

Việc không mấy ai làm

Căn nhà tồi tàn của bé gái khuất sâu trong ngõ vắng. Một nghĩa trang tĩnh lặng ngay cạnh nhà với hàng trăm phần mộ mọc đều như nấm, càng làm cho ngõ vắng thêm tiêu điều.

May mà hàng năm vào độ rằm tháng tư, tháng bảy và những ngày giáp tết, ngõ vắng này lại xôn xao hăng lên. Nhiều lượt người đi tảo mộ và nhang khói cho người thân đã nằm xuống. Ham vui, bé gái cũng theo chân họ vào viếng nghĩa địa.

Dần dà, bé gái phát hiện một mộ phần bị lăng quên hoàn toàn. Mộ phần này không có được một tấm bia ghi danh tánh, chỉ tro một mồ đất khô cằn phủ đầy cỏ dại. Bé gái cảm thấy chạnh lòng khi chợt nghĩ: phải chăng chính sự lăng quên của người sống đã làm cho người chết thật sự chết đi!

Từ đó, bé gái không theo người ta vào nghĩa địa để xem chơi nữa, mà để tảo mộ, ngôi mộ vô danh ấy. Và như chiều lòng con, hàng năm vào ngày áp tết, bố mẹ bé gái chuẩn bị thêm thật nhiều hương nhang. Khi đúng vào thời khắc linh thiêng nhất – Giờ Giao Thừa, thay vì đi hái lộc đầu năm ở Cửa Chùa, hay nơi phố xá rực đèn màu thì cả nhà bé gái bước vào nghĩa địa, thắp hương nhang cho mộ phần vô danh ấy và nhiều mộ phần khác kế bên.

Một việc âm thầm và nhỏ bé thế thôi, nhưng biết đâu nơi chín suối người vô danh ấy cũng bớt tủi lòng.

Bầy ong rừng

Hôm đó cũng như thường ngày, đôi vợ chồng trẻ cùng nhau lên rẫy. Họ đang lấy củi bên nhau thì bỗng đâu một bầy ong rừng bay ập tới. Chúng bắt đầu tấn công hai người.

Chị vợ luống cuống cầm lấy cành lá quơ loạn xạ. Anh chồng kịp nghĩ ra cách đối phó, bảo vợ:

– Em ngồi xuống, cúi gập mình lại!

Chị vội vàng làm theo lời chồng. Còn anh thật nhanh cởi bộ đồ lao động của mình ra, phủ kín người vợ. Rồi anh mang hàng trăm con ong đang bám đen trên thân Trần chạy lao xuống triền dốc. Anh căn răng chịu đau, cố chạy thật xa để dụ bầy ong bay theo.

Đến khi không còn nghe tiếng vo ve của bầy ong nữa, chị vợ giở áo trùm đầu ra và dõi mắt tìm chồng. Chẳng thấy chồng đâu, chị hốt hải vùng dậy gọi liên hồi:

– Anh ơi! Anh ơi! Anh...

Đáp lại lời gọi của chị là tiếng vọng xa vắng của rừng sâu. Linh cảm điều tồi tệ nhất có thể xảy ra, chị hoàn toàn mất bình tĩnh, vừa khóc gọi chồng vừa vô vọng chạy tìm.

Mãi hồi lâu, chị không dám tin vào mắt mình khi bắt gặp chồng ngã sấp bất động bên ghềnh đá. Bây giờ chỉ chịu buông tha anh sau khi để lại hàng trăm vết đốt tươm máu. Chị nâng ngửa chồng ra, nhìn mặt mày sưng húp, ngực bụng không còn nơi lành lặn mà lòng chị đau như cắt. Áp má vào mặt chồng, chị còn nghe được hơi thở yếu ớt của anh. Một chút hy vọng lóe lên, chị lay nhẹ chồng khẽ gọi:

– Anh ơi! Anh ơi! Đừng làm em sợ!

Anh chồng cố mở mắt nhìn vợ, không hề kêu đau mà chỉ thì thào:

– Em đó hả, em có...làm sao...không?

Chỉ nói được chừng ấy, hơi thở anh yếu dần yếu dần rồi tắt lịm. Chị vợ khóc thét lên, kêu trời van đát và run rẩy vuốt nhẹ mặt chồng. Chị cúi hôn trán và nghẹn ngào:

– Anh đã chết để em được sống.

Rồi chị cầm tay chồng đặt trên bụng mình tiếp lời:

– Anh đã chết để con chúng ta được sống.

Ảnh: suu tam

Quà cưới cho anh

Càng gần đến ngày cưới vợ, anh Hai càng cảm thấy thương thằng em đến xót xa.

Bố qua đời khi thằng em chưa được một tháng tuổi, còn anh Hai lên mười bốn. Không lâu sau, mẹ cũng lặng lẽ đi thăm bố nơi suối vàng, để mặc hai anh em cõi cút giữa biển đời.

Anh Hai buộc phải bỏ ngang đèn sách thay bố mẹ tảo tàn nuôi dạy em. Anh không nề hà bất cứ việc gì miễn là kiếm được đồng bạc chính đáng. Đánh giày, bán vé số, đạp xích lô, khuân vác, bồi bàn... anh đều ném trải. Nhờ phúc của bố mẹ, anh tuy vất vả trăm bề mà vẫn khỏe mạnh, còn thằng em rất ngoan hiền và luôn kính trọng anh Hai như bố.

Không ít lần thằng em thúc hối anh:

– Anh lo cưới vợ đi chó! Bạn bè anh tay bế tay bồng cả rồi.

Còn anh Hai thì cứ động viên em:

– Ngày nào em tốt nghiệp đại học, ngày đó anh cưới vợ ngay. Anh không ér đâu mà em lo.

Thằng em vì thương anh nên quyết tâm học tập và hằng mong ước làm được một điều gì đó cho anh mình.

Thời gian trôi nhanh. Thằng em đã tốt nghiệp đại học và có công việc ổn định. Anh Hai đã đến lúc phải thực hiện lời hứa với em. Nhưng trước khi cưới vợ, anh muốn giao hẳn căn nhà mà hai anh em đang sở hữu cho thằng em. Căn nhà này là tài sản duy nhất của bố mẹ để lại, nó cũng đã được anh Hai sửa sang lại khá khang trang và tiện nghi. Anh đến Ủy ban phường xin giao chủ quyền cho thằng em.

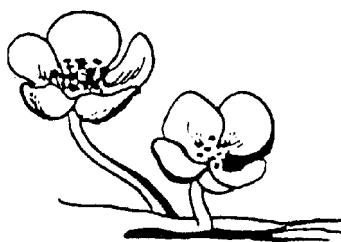
Ông Chủ tịch phường nắm lấy tay anh và nói:

- Hạnh phúc biết bao!
- Thưa... ông nói thế là sao ạ?

Ông Chủ tịch nói thêm:

- Em của anh đã ký giao nhà cho anh rồi, nó đã đi bước trước.

Anh Hai quay mặt giấu đi những giọt lệ lăn tròn trên má. Lâu lắm rồi anh mới được khóc và anh muốn khóc cho thỏa. Anh đi về hướng nghĩa địa rồi quỳ gục đầu nức nở trước mộ phần của bố mẹ.

Ấm áp tình người

Mưa vừa nhẹ hạt, cô học trò nhanh chân đạp xe về nhà. Cô bé cũng đang tự trách mình, lẽ ra phải đem theo áo mưa khi đến trường vì độ này trời nắng mưa bất chợt.

Trên đường có lấm vũng nước đọng, cô bé rất cẩn thận để khỏi bị đẫm nước. Nhưng mấy chiếc xe lớn nối đuôi nhau chạy nhanh qua, tát đầy nước vào người cô bé, làm bộ áo dài trắng thuột tha uớt sũng. Cô bé lảo đảo dừng xe đạp sát vào lề và cảm thấy ngượng chín cả người trước không ít cặp mắt trêu chọc. Thật mỉa mai, trong số những kẻ thiếu văn hóa đó có cả bạn bè cùng trường với cô bé nữa.

Đang lúc dở khóc dở cười thì một cậu trai hoàn toàn lạ lẫm dừng xe đạp lại, lịch sự nói:

– Bạn dùng tạm áo mưa này đi.

Dứt lời, cậu trai cởi áo mưa ra trao trên tay cô bé và tiếp tục đi không ngoảnh lại.

Chiếc nhẫn cưới

Vừa kết thúc tuần trăng mật, đôi uyên ương rời khỏi khách sạn ra ga Sài Gòn, để bắt tàu về lại thành phố biển. Nhà ga cách khách sạn không xa và thời gian cũng khá thư thả, nên đôi lứa dùn nhau tản bộ. Những tia nắng ấm ban mai như làm rạng thêm hạnh phúc của họ.

Đi được một quãng đường, hai người gặp một thiếu phụ đang bụng mang dạ chửa, ngồi gập mình run rẩy bên vệ đường. Không đành làm ngơ, hai người ân cần hỏi han:

– Chị ơi, chị làm sao vậy? Chúng tôi có thể giúp gì chị không?

Người thiếu phụ có nhịn đau, nói đứt quãng:

– Đang đi làm... bị lên cơn sốt... vùng bụng co thắt đau... đau lắm!

– Gọi taxi đưa chị đến bệnh viện nhé?

– Ấy chết! Tôi không đủ... đủ tiền.

Vợ chồng trẻ nhìn nhau đăm chiêu, họ muốn làm một cái gì đó có ý nghĩa để ghi nhớ những ngày đầu đời của cuộc sống lứa đôi... Nhưng tiền bạc họ đã cạn túi mà quỹ thời gian cũng hết dần.

Bất chợt, hai người cùng đưa tay mân mê chiếc nhẫn cưới mình đang mang. Dường như họ không những có hai trái tim cùng nhịp đập mà còn có hai khói óc cùng dòng tư duy. Hơn ai hết, họ biết nhẫn cưới là vô giá. Nó được làm tinh xảo bằng vàng ròng để minh chứng cho lời thề sắt son, mỗi chiếc có khắc tên hai người như đôi loan phượng luôn liền cánh.

Suy nghĩ, đắn đo rồi quyết định. Hai vợ chồng đồng tình trao tặng cho người thiếu phụ một chiếc nhẫn cưới, chiếc nhẫn của người chồng với hy vọng giúp chị qua cơn ngặt nghèo này.

Rơi vào tình cảnh thập tử nhất sinh, chị đành miễn cưỡng chấp nhận sự giúp đỡ. Chị không quên nài nỉ được biết tên và địa chỉ của ân nhân, với tâm nguyện sẽ đèn đáp. Nhưng hai người chỉ cười nhẹ:

– Xin chị đừng bận tâm. Cầu Trời ban phước cho chị.

Người thiếu phụ chỉ biết cảm ơn bằng hai hàng nước mắt lăn tròn trên gương mặt tái nhợt. Sau khi chiếc taxi phóng nhanh về hướng bệnh viện, hai vợ chồng tiếp tục đoạn đường đến sân ga. Người vợ thỏ thẻ:

– Khi trao tặng chiếc nhẫn cưới anh có tiếc không?

- Tất nhiên. Trao ban đồng nghĩa với hy sinh. Tiếc mà vẫn cho, vì tin rằng sự hy sinh của mình mang lại một chút gì đó cho người khác.
- Anh có ý nguyện gì khi trao tặng nó không?
- Anh cầu Trời cho các con của chúng ta.

Người vợ cười rạng rỡ:

- Tuyệt quá! Em có cùng ý nguyện như thế.

Còn người thiếu phụ, dù được đưa đến bệnh viện kịp thời, mà vì quá suy kiệt nên chị đã chuyển dạ và sanh non một bé trai. Cũng may là mẹ tròn con vuông. Một thân một mình làm thuê ở mướn giữa phố Sài Gòn vốn đã lắm gian truân, bây giờ thêm đứa con cuộc sống lại càng cay đắng hơn. Dẫu vậy, chị chỉ cầm thế chiếc nhẫn chứ không bán, với hy vọng sẽ có ngày chuộc lại và trao trả cho người chủ hào hiệp của nó.

...

Hơn hai mươi năm sau, cậu con trai sanh thiếu tháng ngày nào, bây giờ là một sinh viên y khoa rất hiếu thảo. Vào một buổi trưa no nắng, cũng vừa hết ca thực tập của anh tại phòng cấp cứu bệnh viện, anh vội vàng về nhà để kịp cơm trưa với mẹ.

Khi bước ra khỏi phòng, anh thấy một thiếu nữ bị chấn thương vùng đầu, đang nằm bất động trên băng ca, máu đã đông khô từng mảng trên tóc. Hỏi thăm anh mới rõ, nạn nhân bị xe nào đó đụng ngã bất tỉnh ngay trước

cổng bệnh viện và được các nhân viên bảo vệ đưa vào đây khá lâu rồi, nhưng không có thân nhân nên chẳng ai buồn quan tâm.

Không đành quay lưng lại với sự sống còn của đồng loại, anh tự tay đưa nạn nhân vào phòng cấp cứu và nhờ vả các y bác sĩ giúp đỡ. Phải sau mấy tiếng đồng hồ chạy chữa, nạn nhân mới qua cơn nguy kịch. Suốt chiều và đêm hôm đó, anh sinh viên trẻ không nỡ rời xa cô gái nửa bước.

Sáng hôm sau, bố mẹ cô gái từ Nha Trang đã kịp đến. Ông bà ôm lấy con khóc rồi cười, cười rồi lại khóc. Họ thầm cảm ơn Trời vẫn dành cho con họ chút vận may trong cái rủi. Cô gái gạt đi dòng lệ, kể cho bố mẹ nghe về chuyện tai nạn, và về anh sinh viên tốt bụng, đang đứng lặng im ở góc phòng.

Hiểu rõ sự việc ông bà mới quay sang anh sinh viên, họ thật sự ngưỡng mộ một tấm lòng nhân ái và dùng những lời tốt đẹp nhất để bày tỏ lòng biết ơn người đã cứu mạng con gái mình. Anh sinh viên hơi chút rụt rè, đưa tay quơ nhẹ phân bua:

– Dạ không dám. Cháu chẳng làm được gì đâu. Cháu chỉ có công nhờ vả người khác thôi.

Đúng lúc này, ông bà bắt đầu chú ý đến chiếc nhẫn vàng trọng quen quen trên ngón tay của anh sinh viên. Ông chồng đánh liều hỏi:

– Anh có chiếc nhẫn đẹp quá! Cho phép tôi tò mò một chút... Anh mua hay ai đã tặng anh?

– Dạ, chiếc nhẫn này mẹ cháu trao cho cháu. Thật ra cũng không phải của mẹ cháu, mà của đôi vợ chồng nào đó đã cứu sống mẹ con cháu hơn hai mươi năm trước.

Bà vợ cố giữ bình tĩnh, vừa mân mê chiếc nhẫn trên tay mình vừa hỏi:

- Mẹ cháu hiện đang ở đâu?
  - Dạ hai mẹ con cháu có căn hộ nhỏ ở chung cư, cũng gần đây thôi ạ.
  - Hai bác muôn đến thăm mẹ cháu được chứ?
- Anh sinh viên rạng lên khoe mắt:
- Dạ, thế thì may mắn cho mẹ con cháu quá.
  - Ngay sau khi con gái bác bình phục, cả gia đình bác sẽ đến.

Thế là anh sinh viên vè kề với mẹ mọi chuyện. Mẹ anh linh cảm một chuyện cổ tích ngày nay đang xảy ra, bà giàn giụa nước mắt:

- Con ơi, chúng ta phải đến bệnh viện ngay thôi. Mẹ phải gấp họ. Mẹ không chờ thêm được nữa. Mẹ đã chờ hơn hai mươi năm rồi còn gì!

Biết làm sao ?

Thường ngày ông Tư rất tốt bụng, hòa nhã với gia đình cũng như với hàng xóm. Nhưng chỉ cần có chút men vào, ông trở thành một người hầu như khác hoàn toàn. Ông chỉ tử tế với các bạn rượu mà không hề đoái hoài đến vợ con. Thậm chí, ông còn chửi mắng và đánh đập vợ nữa. Những lần như thế người vợ hiền chỉ biết ôm các con rồi cùng khóc.

Năm nay, đứa trai trưởng lên 19, em gái nó lên 17, nó không muốn chứng kiến cảnh mẹ mình phải cam chịu nỗi đau thương đó nữa. Nó mạnh dạn đối thoại với bố nó:

– Bố ơi, con phải làm sao cho tròn đạo hiếu?

Ông Tư tró mắt nhìn thằng con, ông chưa hiểu ý nó trước câu hỏi đùòng đột này.

Thằng con thưa tiếp:

– Ngày nào con còn nhỏ, bố thường dạy con là nam nhi phải biết lấy đạo hiếu làm đầu, biết tôn trọng lẽ phải và biết bảo vệ kẻ yếu.

Ông Tư gật gù:

– Ủ, nam nhi phải vậy chứ sao! Các bậc thánh hiền cũng đều dạy như thế cả.

– Thê thì, mỗi lần bố chửi mắng, đánh đập mẹ một cách vô lý, con phải xử sự làm sao cho tròn đạo hiếu với cả bố và mẹ? Xin lỗi bố, nếu người ấy không phải là bố...

Ông bố chưa biết phải trả lời thế nào, thằng con lại hỏi tiếp:

– Một mai gái út đi lấy chồng, cũng là thân phận phụ nữ, bố có muốn con gái mình bị chồng chửi mắng hay đánh đập không?

Mấy giây im lặng thật chậm trôi qua. Ông Tư nắm chặt bàn tay đứa con và nghẹn ngào nói:

– Cám ơn con. Bố biết bố sai rồi. Bố thật có lỗi với mẹ và hai con. Và bố biết bố phải làm gì. Cách duy nhất để con giữ tròn đạo hiếu với cả bố và mẹ là bố phải chấm dứt ngay bây giờ và mãi mãi những hành vi phi nhân bản đó.

Đứa con không biết nói thêm gì nữa, chỉ ngược nhìn bố bằng đôi mắt chan chứa tình thương và lòng cảm phục. Chỉ có người can đảm mới dám nhìn nhận mình sai lầm và quyết tâm khắc phục.

Chiếc áo và thầy tu

Có một linh mục độ tuổi trung niên, hâu như lúc nào cũng mặc áo nhà tu (soutane), hoặc nếu mặc thường phục thì không quên cài huy hiệu Thánh Giá trên ngực áo. Nhiều linh mục khác không đồng tình và góp ý với ông:

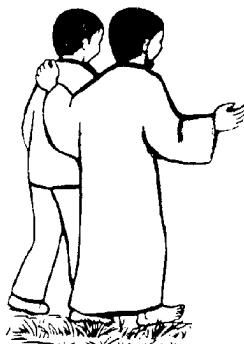
- Đâu nhất thiết phải nặng về hình thức như thế, mặc thường phục thoải mái hơn nhiều.

Họ còn hơi chút mỉa mai khi nhắc lại câu nói cửa miệng:

- Chiếc áo không làm nên thầy tu.

Vị linh mục kia vẫn từ tốn đáp:

- Vẫn biết chiếc áo không làm nên thầy tu, nhưng ít ra, chiếc áo cũng có thể nhắc ta nhớ ta là ai.

Chia sẻ

Ngày nào mẹ thằng Tí cũng rời căn nhà xiêu vẹo của mình từ sớm tinh mơ, để tìm cái ăn cho thằng con lên tám và bà ngoại tuổi gần đất xa trời.

Lệ thường, gần trưa mẹ đem về chút gạo, lọn rau nhưng hôm nay mãi tận chiều mà mẹ vẫn mót hút. Hai bà cháu nằm nhà chờ đói lá người. Thằng Tí lục lọi may ra có chút gì lót dạ. Gạo chỉ còn một nhúm sót lại ở góc xoong làm sao thổi thành cơm! Mừng quá, còn một tẹo đường cát nó chu đáo khuấy cho bà ngoại một cốc nước, rồi nó lên chõng tre nằm co ro, cố dỗ giấc ngủ cho quên cái đói.

Đang thiу thiу ngủ, nghe có tiếng người, thằng Tí bước ra, trước mặt nó là một thiếu phụ trông rất thiếu não đang bế con. Người thiếu phụ mở lời:

– Cháu ơi, xin thương cho con cô chút gì ăn đi!
Từ sáng giờ...

Thằng Tí thật thà:

– Dạ, mẹ cháu chưa vè. Nhà chả còn thứ gì ăn được ngoại trừ một nhúm gạo.

Người thiếu phụ nài nỉ:

– Cho cô nhúm gạo đó đi!

Thằng Tí vào vét hết mấy hạt gạo. Người thiếu phụ ngửa bàn tay ra đón lấy nhúm gạo rồi bỏ từng chút vào

miệng nhai. Liền sau đó bà móm cho đứa con. Thằng Tí giựi mắt đứng nhìn. Nó liên tưởng đến hình ảnh chim mẹ đang móm mồi cho chim con. Và nó cảm thấy như bị choáng ngợp khi mơ hồ hiểu thê nào là lòng mẹ ôm cả đất trời.

Người thiếu phụ cúi đầu chào và tiếp tục cất bước. Thằng Tí ngậm ngùi nhìn theo.

Vừa lúc đó mẹ nó trở về, mệt mỏi nói:

– Cả ngày nay không ai thuê mẹ làm gì cả. Mẹ đành mua chịu ba bịch cháo. Thằng Tí tạm quên đi cái đói, nó chỉ cho mẹ nó thấy người thiếu phụ bé con vừa đi được mươi bước và vẫn tắt thuật lại câu chuyện.

Mẹ nó mau miệng:

– Con cầm một bịch cháo chạy đến cho bà ta đi.

Thằng Tí ngoan ngoãn vâng lời. Nó cầm theo những hai bịch. Nó muốn nhường phần của nó nữa.

Hy sinh cuối cùng

Bệnh lao phổi đã buộc ông Chín phải điều trị cách ly tại bệnh viện lao hơn một tháng rồi. Nhờ dùng đúng thuốc đúng liều, sức khỏe của ông tiến triển khá quan. Tuy vậy, ông vẫn phải dùng thuốc liên tục trong tám tháng mới hy vọng bình phục hẳn.

Từng ngày qua đi thật lặng lẽ, có mấy ai buồn ghé thăm ông, ai cũng ngại căn bệnh dễ lây này cả. May mà ông còn gái Út, đứa con nuôi rất mực hiếu thảo.

Ông nuôi Út từ lúc nó mới tập đi lững chừng, đến nay tình bối con gắn bó hơn 25 năm.

Tội nghiệp gái Út, xinh người đẹp nết, có nghề nghiệp ổn định, có người dạm hỏi mà cứ hẹn lần hẹn nữa, vì sợ bỏ bối một thân cô độc. Từ khi bố nằm bệnh viện, ngày nào sau giờ làm việc gái Út cũng đều đến chăm sóc bố.

Có một hôm, ông Chín nhìn qua cửa sổ thấy gái Út đưa người yêu nó đến thăm ông. Ông nằm im vò ngủ say. Nhờ đó ông nghe rõ câu chuyện của hai đứa, dù chúng nói rất khẽ:

– Anh nghĩ em không nên tiếp xúc với bố nhiều. Em biết đó, bệnh lao rất dễ lây.

Cô bé giận dỗi:

– Cuộc đời em chỉ có mỗi mình bố. Chính bố đã sanh ra em lần thứ hai, đã nuôi dạy em thành người.

– Anh xin lỗi... nhưng em cũng phải nghĩ đến em, nghĩ đến anh và nghĩ đến hạnh phúc của chúng ta mai sau nữa chứ!

Cô bé vừa tha thiết vừa quyết liệt:

– Giá mà không có sự cưu mang của bố thì ngày nay anh gặp được em sao? Vẫn biết nếu phải mất anh, chẳng dễ gì em yêu được một ai khác, nhưng nếu em bất hiếu với bố liệu em có còn là em nữa không?

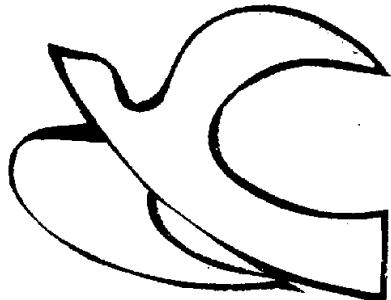
Từ ngày đó, sức khỏe ông Chín sa sút hẳn đi, không ai có thể lý giải tại sao. Ông cứ ngồi trầm ngâm, ngắm nhìn cây trúc bên ngoài hiên, trên cành cây ấy một con chim chiền chiện thường đơn độc xếp cánh.

Rồi một chiều như bị lửa đốt trong lòng, gái Út bỏ ngang công việc hớt hải chạy ngay đến bệnh viện. Ông bố đang nằm bất động trên giường, hơi thở lịm dần. Ông mở mắt nhìn con gái, yếu ớt nắm lấy tay đứa con, mấp máy lời gì đó không rõ. Chỉ thế thôi! Bàn tay ông buông dần ra, một giọt nước mắt ngung đọng trên bờ mi khép hờ, một nụ cười chua kip nở đã tắt vội trên đôi môi khô. Trên cành trúc ngoài hiên, con chim chiền chiện chợt kêu lên một tiếng thống thiết, rồi vụt bay cao như thể tiễn đưa linh hồn ông về chốn xa xăm cuối trời!

Gái Út chết lặng trong giây lát, rồi cố nén mọi đau thương, cô nhanh nhẹn thu gọn các thứ để đưa bố về nhà.

Bất chợt cô bé phát hiện rất nhiều viên thuốc bồ cát giấu dưới tấm khăn phủ giường. Giọt nước cuối cùng đã tràn ly. Cô gục đầu trên mình bồ và kêu gào thảm thương:

– Bồ ơi! Sao bồ không chịu uống thuốc? Sao bồ nỡ bỏ con côi cút? Bồ yêu con lắm mà sao bồ lại ác thế? Bồ trả lời cho con đi chó, trả lời đi bồ ơi!

Mẹ ghẻ

“Máy đòi bánh đúc có xương
Máy đòi mẹ ghẻ mà thương con chồng.”

Chắc vì miệng đòi chưa hề dành cho mẹ ghẻ một từ nào tốt đẹp, nên đã vô tình làm cho tâm hồn thơ ngây của bé gái Ly Ly trở thành chai sạn trong mối quan hệ với mẹ kế của mình.

Mẹ đẻ của bé Ly Ly đã qua đời sáu năm trước, lúc đó bé mới lên bảy. Bố bé vừa đi thêm bước nữa, với một người góa chồng, có 1 đứa con gái cũng trạc tuổi Ly Ly nhưng không may đã chết từ rất nhỏ.

Ngay từ ngày đầu tiên về sống chung với gia đình bé Ly Ly, bà mẹ kế đã nhìn thấy hình ảnh đứa con ruột vẫn số của mình qua con người Ly Ly, nên bà hết mực chăm sóc và yêu thương. Bà thèm được nghe tiếng kêu “mẹ” từ miệng con bé nhưng đã nhiều tháng qua bà vẫn chưa toại nguyện. Bà chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng, những câu nói cộc lốc, những lời xung hô trống rỗng, may mắn lắm là gọi tiếng “bà”.

Rồi bà sanh một bé trai kháu khỉnh. Nhưng tình thương của bà dành cho bé Ly Ly không chút suy giảm. Mỗi lần nụng nịu thằng nhóc, bà thường nói:

– Con trai may mắn lắm đó, vì có chị lớn. Mai mốt tha hồ làm nũng nhé.

Hoặc là:

– Mau lón chị dạy cho học, chị chờ đi dạo chơi. À mà phải yêu quý chị nghe chưa. Nếu không bố mẹ giận đấy.

Có lần bé Ly Ly ham chơi về nhà muộn. Bố chưa kịp la rầy, bà đã đõi lời cho con:

– À, em quên nói với anh, em có nhò con gái một ít việc.

Một lần khác, lúc gia đình đang chuẩn bị cơm chiều, ông bố nổi điên lên khi chứng kiến những thái độ hỗn láo của con gái với mẹ kế. Ông bố vung tay tát mạnh vào mặt con bé. Bà vội vàng chồm tới ngăn đòn cho con. Bàn tay ông bố đánh trúng vào đầu bà, làm bà té nhào lên trên xoong canh còn nóng...

Sáng hôm sau, bà thức dậy muộn vì vết bong nang nơi vùng bụng đã gây sốt suốt đêm. Bà mở mắt nhìn quanh phòng cấp cứu, bé Ly Ly đã đứng cạnh giường tự lúc nào.

Vừa thấy bà thức giấc, con bé nghẹn ngào kêu tiếng “mẹ” rồi khóc nức nở. Bà chồm dậy ôm cổ con gái hôn lấy hôn đẻ. Con bé vừa thút thít vừa thura:

– Mẹ ơi. Tính ích kỉ, nhỏ nhen của con đã không cho con nhìn thấy lòng bao la của mẹ. Con không đáng được làm con gái của mẹ. Con không đáng được mẹ tha thứ.

Nhung bà vỗ về:

– Con biết không? Mẹ chờ ngày này lâu lắm rồi.
Cám ơn Trời đã ban con gái cho mẹ. Cám ơn con đã cho
mẹ được yêu thương con.

Con bé sờ nhẹ vào vết thương của bà:

– Đau lắm hả mẹ?

Bà nhẹ nhàng nói:

– Ô chuyện của quá khứ, bây giờ mẹ chỉ biết vui
và vui thôi.

Mẹ con lại ôm nhau, hạnh phúc tràn đầy. Con bé
thở thỏ bên tai bà:

– Mẹ ơi, bố và em đang chờ ở bên ngoài...

Ảnh: sưu tầm

Tận cùng nỗi đau

Khuất sâu trong xóm nghèo là mái tranh xiêu vẹo
của một bà góa sống cùng bảy đứa con nheo nhóc.

Hình như mọi nỗi bất hạnh đều đổ dồn trên đôi vai
gầy guộc của bà. Bố lũ trẻ đã chết mất xác trong một lần
đi chài cá. Không đắp được một nấm đất cho chồng, bà
đành ngậm ngùi xây kín nấm mồ trong tim mình, rồi gạt
lệ tảo tàn nuôι con.

Khi thì lấy củi ở ven rừng, lúc lại bắt ốc mò cua ở
ruộng đồng. Sá gì một nắng hai sương, miến sao kiêm
được lưng bát cháo cho lũ trẻ. Đứa gái đầu lên 14, lẽ ra
cũng đỡ đần cho mẹ, nếu không bị tai nạn mất cả hai
chân mấy năm trước.

Nhin cảnh khốn cùng của bà, ai cũng xót lòng và
trộm nghĩ: giá mà ông Trời đem đứa gái tật nguyền đi
thì chắc bà bớt nhọc nhằn hơn. Chính bà cũng đôi lần
nhĩ đại nhu vậy.

Rồi một chiều, một nhân vật rất kỳ lạ xuất hiện
trước mặt bà, lúc bà đang lấy củi. Kẻ lạ mặt lạnh lùng
nói:

– Ta là Tử Thần, nội đêm nay ta phải lấy một
mạng sống trong tám mẹ con bà.

Bà hốt hoảng van lạy:

– Xin Ngài thương xót, xin Ngài tha mạng!

Kẻ lạ mặt vẫn dứng dung nói:

– Ta chỉ thi hành lệnh của Ngọc Hoàng. Bà được quyền lựa chọn một trong tám mẹ con là đặc ân rồi. Nội đêm nay, ta phải lấy mạng sống của bất cứ ai nằm ngoài cùng, ngay ngạch cửa.

Dứt lời, kẻ lạ mặt biến mất.

Tận cùng nỗi đau, bà gắng gượng kéo lê lợn cùi về đong gạo nấu cháo cho con. Đêm về, bà chong đèn nhìn đàn con ngủ vùi. Chúng hồn nhiên như những thiên thần. Chúng còn quá nhỏ để dò thấu lòng mẹ, càng không thể hiểu mẹ đang nghĩ gì. Bà cúi hôn từng đứa một. Trong cùng là đứa út, rồi tiếp đến..., ngoài cùng ngay ngạch cửa là đứa gái đầu. Rồi bà lại ngồi bệt mà nghe lòng thắt con đau, mãi cho đến khi gân cốt rã rời, bà khẽ chen vào ngủ với đàn con. Nhưng chỉ đêm nay thôi, bà không nằm phía trong cạnh đứa út, mà bà muốn nằm cạnh đứa lớn tật nguyền. Bà âu yếm hôn nó thật lâu, rồi nhẹ nhàng nằm ngoài cùng, ngay cạnh cửa.

Lũ trẻ đáng thương không bao giờ thấy mẹ thức dậy nữa!

Bài học cho con

Cảnh nhà anh Nam đơn chiếc lăm, chỉ có hai bố con. Cả tháng nay ông bố bị tai nạn không tự đi lại được, anh Nam phải tạm ngưng việc học hành về quê chăm sóc bố. Ngoài ra, anh còn tranh thủ đi làm để kiếm tiền mua thuốc cho bố.

Một hôm anh được thuê sơn lại cái cổng sắt của một nhà giàu có ở đầu ngõ. Khi xong việc, người chủ đứng trên bao lợn lầu hai ném tiền công xuống cho anh. Nhìn những tờ bạc nhẹ cuộn theo gió chiều mà lòng anh dâng lên bão tố. Hình như họ đang quẳng xương cho chó! Anh mím môi và định bỏ về. Nhưng lấy đâu ra tiền mua thuốc cho bố, anh đành chịu nhục cúi lượm mấy tờ bạc.

Về nhà anh không dám nói gì vì sợ bố buồn. Vậy mà bố vẫn linh cảm được. Bố giục anh:

– Con làm sao phải không? Đừng giấu bố!

Anh hậm hực kẽ lại sự việc. Ông bố trầm ngâm giây lát rồi nói:

– Quên đi con! Muốn được thanh thản trong lòng, phải biết quên đi những gì không đáng nhớ! Khó đáy. Nhưng nếu dễ thì ai cũng làm được, cần gì đến con của bố.

– Dạ. Con hiểu. Con sẽ cố gắng.

Ông bố nói thêm:

– Suy cho cùng, con phải cảm ơn họ nữa.

Thằng con trồ mắt:

– Cảm ơn?

– Vì nhờ họ mà con cảm nghiệm được thế nào là nhục nhã và con sẽ không bao giờ xử sự như thế với bất cứ ai.

Hạnh phúc xa hay gần

Vừa xem xong chương trình “Như chưa hề có cuộc chia ly” trên tivi, đứa con gái nói với bố:

– Còn gì hạnh phúc hơn khi con cái tìm gặp lại bố mẹ, bố nhỉ?

Ông bố nhẹ nhàng trả lời:

– Tất nhiên rồi. Nhưng liệu con có cảm nhận được hạnh phúc khi đang sống với bố mẹ không? Chẳng lẽ hạnh phúc là một cái gì mãi mãi đi tìm mà không gặp, hoặc đang có trong tầm tay mà không nhận ra!

Tuổi nhỏ làm việc nhỏ

– Mẹ ơi! Chúa Kitô của chúng ta bị đóng đinh cả hai tay hai chân vào thập giá thì Chúa còn làm gì được nữa?

Nghe đứa con lên bảy thỏ thẻ mới dễ thương làm sao, bà mẹ hôn trán con và nhẹ nhàng nói:

- Chúa nhở đến tay chân của chúng ta.
- Tôi nghiệp Chúa quá! Mai mốt lớn lên nhất định con sẽ giúp cho Chúa.

Bà mẹ tiếp lời:

– Không cần chờ đến lớn đâu con. Tuổi nhỏ vẫn làm được việc nhỏ mà.

Con bé nóng lòng:

- Là sao hả mẹ?
- Nay nhé, con có thể giúp Chúa ngay bây giờ qua những việc thật nhỏ bé như: biết quan tâm đến người khác, biết trả lại của rơi nhặt được, biết nhặt bớt quà vặt để chia sẻ cho người kém may mắn hơn mình...

NGÓN TAY TRỎ

– Ông ngoại ơi, trong năm ngón của bàn tay ông
thích ngón nào?

Không khỏi ngạc nhiên, ông cụ hỏi lại đúra cháu út:

– Tại sao cháu hỏi ông như vậy?
– Dạ. Vì chị cháu và cháu không cùng quan điểm
về các ngón tay.

– Cháu nói rõ cho ông nghe nào!

Đúra cháu út hồn nhiên nói:

– Chị cháu thích ngón áp út nhất. Chị bảo ngón áp út và ngón trỏ có hình dáng thanh lịch nhất, không mập và lùn như ngón cái, không cao ngồng như ngón giữa, cũng không bé tẹo như ngón út. Nhưng giữa ngón áp út và ngón trỏ, thì ngón áp út quý phái hơn vì đó là ngón mang nhẫn hẹn ước.

Nghe cháu út nói ông cụ cười khoái chí. Ông hỏi tiếp:

– Còn cháu thích ngón nào?
– Cháu thích ngón út cơ, vì ngón út nhỏ nhắn thon thả. Hơn nữa ngón út mang nhẫn cũng quý phái như ai.

Và nếu ví năm ngón tay trên một bàn tay như năm anh em một nhà, thì út ét bao giờ cũng được cưng chiều hơn.

Ông cụ thích thú nói:

– Ý nghĩ của các cháu ngộ nghĩnh và đáng yêu lắm. Thật ra bàn tay năm ngón, ngón nào cũng đẹp cũng quý, ngón nào cũng có vị trí và vai trò không thể thay thế của nó. Cả năm ngón tạo thành sức mạnh và vẻ duyên dáng cho bàn tay. Mất đi bất cứ một ngón nào, bàn tay sẽ giảm đi sức mạnh và tất nhiên kém duyên dáng hơn.

Đứa cháu út nũng nịu với ông ngoại:

– Ý của ông ngoại là năm ngón đều có giá trị như nhau. Nhưng nếu phải chọn, thì ông thích ngón nào nhất?

Ông cụ xoa đầu cháu út âu yếm nói:

– Nếu thế, ông chọn ngón trỏ. Cháu biết tại sao không?

– Ông ngoại nói đi!

– Này nhé, người ta gọi là ngón trỏ vì đó là ngón tay dùng để chỉ (“trỏ” là một động từ có nghĩa là “chỉ vẽ”, “đưa ra”). Không ai dùng ngón nào khác để chỉ. Điều thú vị là: khi chỉ cái này vật kia hoặc chỉ giáo răn đe ai, chúng ta đưa ngón tay trỏ hướng thẳng về đối tượng muốn nói đến. Còn ba ngón: giữa, áp út và út đều xếp theo chiều ngược lại, nghĩa là chỉ thẳng về chính mình. Và ngón cái đè nhẹ lên ba ngón đó.

Nghe ông cụ nói đến đây, đứa cháu út hí hùng đưa ngón trỏ chỉ chỉ về phía trước:

– Ô đúng rồi! Một ngón chỉ người ta, ba ngón chỉ ngược về mình. Ha ha vui quá! Ông ngoại nói nữa đi!

Ông cụ gật gù:

– Ngón tay trỏ nhắc nhở chúng ta hai điều:

- Một là phải nỗ lực trao đổi kiến thức vững vàng, rèn luyện nhân cách trưởng thành trước khi chỉ về người khác. Muốn dạy một phải biết đến ba.

- Hai là biết khiêm tốn. Đừng vội chỉ trích, lên án ai. Biết đâu người lỗi một, mình lỗi đến ba. Người xưa rất có lý khi nói: “Tiên trách kỷ, hậu trách nhân.” (Trách mình trước, trách người sau.) Đức Kitô đã dạy các môn đồ: “Anh em đừng xét đoán, để khỏi bị Thiên Chúa xét đoán... Sao anh em thấy cái rác trong con mắt của người khác, mà cái xà trong con mắt của mình thì lại không để ý tới?” (Mt 7, 1-3)

Một lần nữa đứa cháu út đưa ngón tay trỏ ra, nhưng lần này con bé không để ý đến ngón trỏ mà lại quan tâm đến ba ngón quay về phía mình. Hình như con bé đang nghĩ ngợi gì...

Con Dâu

Chị về làm dâu nhà chồng gần tròn một năm. Thân gái nhà mẹ giá con côi, quê mùa lam lũ mà về làm dâu nhà bè thê không dễ gì đâu. Biết phận mình, chị cố gắng mỗi ngày để sống trọn đạo dâu con. Họ hàng bên chồng ai cũng nhìn nhận chị là dâu hiền, con thảo.

Còn mẹ chị thì lủi thủi một mình, sống lây lắt nhở đám rau muống và mấy con heo. Dù ở không xa nhà sui gia bao nhiêu, và dù lầm phen khóc thầm nhớ con gái, nhưng mẹ chị sau ngày cưới gả con chưa một lần dám ghé thăm.

Cho đến một ngày nhà chồng phát hiện 10 cây vàng không cánh mà bay. Bố mẹ chồng kỹ tánh lăm. Tiền bạc tỷ đã gửi ngân hàng, chỉ còn giữ ở nhà 10 cây vàng thôi. Vậy mà...

Mọi ánh mắt nghi ngờ đều đổ dồn vào con dâu. Họ nói bóng nói gió, mắng chó chửi mèo. Linh cảm chuyện chẳng lành chị nào biết tỏ bày cùng ai, đành ngậm ngùi lấy nước mắt chan cơm, hy vọng sau cơn mưa trời lại sáng. Nhưng sự việc không dừng ở đó, nhà chồng họp mặt đưa chị ra “vành móng ngựa”. Bố chồng bắt đầu bằng một lời vừa dỗ dành vừa dọa nạt chị:

– Lỡ tay thì trả lại đi, tao tha cho. Nhất định là mày chứ không ai khác.

Chị van lòn:

– Xin bố mẹ xem kỹ lại. Đô oan tội nghiệp con. Tôi nghiệp cả đứa cháu nội của bố mẹ mới hình thành trong bụng con.

Mẹ chồng đay nghiến:

– Cái thứ đầu trộm cũng sẽ đẻ ra đuôi cướp. Nhà này không chứa loại con cháu như vậy!

Chị nghe mà chét lặng người. Mẹ chồng vẫn chưa buông tha:

– Mày lấy vàng nhà tao đem về nuôi con đĩ mè mày chứ gì? Đô đĩ mè đẻ điếm con!

Chị sẵn sàng chịu đựng tất cả dù phải làm thân trâu ngựa, nhưng không cho phép ai khinh thường mẹ mình. Chị mạnh dạn đáp lại:

– Mẹ con đã gả con làm dâu bố mẹ. Bố mẹ có quyền sửa dạy con, chửi mắng đánh đập con, thậm chí có quyền giết con. Nhưng bố mẹ không có quyền xúc phạm đến mẹ con. Mẹ con nghèo mà không hèn. Mẹ con đã nuôi con bằng mồ hôi và máu, đã dạy con đạo làm người bằng chính cuộc sống chân chất của bà.

Bố chồng cướp lời:

– Ranh con mà muôn dạy đời tao hả?

Mẹ chồng quát lên:

– Đánh cho chết mẹ nó luôn!

Rồi hai ông bà túm lấy đầu chị đánh túi bụi. Cả cô em chồng cũng tặng chị đâu mấy cái tát. Nhưng đau đớn thể xác thâm tháp gì so với đau đớn trong lòng. Chị chỉ còn biết vòng tay trước bụng bảo vệ con mình, và đưa đôi mắt ngắn lẻ nhìn chồng vừa như cần sự che chở vừa như trách cứ sự dũng dung của chồng. Chồng chị đầy mạnh ghê đứng lên, thay vì bênh vực chị thì vung chân đạp liền mấy cái vào bụng chị. Chị vật ngã ra...

Mãi nửa đêm tỉnh lại, chị mới biết mình đang nằm tại bệnh viện và không giữ được đứa con trong bụng. Trở mình nhìn quanh, chị thấy mẹ chị đang ngồi gục ngủ cạnh chân giường. Chị với tay vuốt đầu tóc bù xù của mẹ mà nước mắt tuôn trào. Chị nói rất khẽ:

– Mẹ ơi, chỉ mỗi mình mẹ thật sự yêu con thôi.

Bà giật mình chồm dậy. Hai mẹ con ôm nhau khóc như mưa đầu mùa. Chị cố giải bày:

– Mẹ ơi, mẹ hãy tin con! Con không làm gì để mẹ phải hổ thẹn.

Bà vỗ về:

- Mẹ tin con. Con yên tâm đi! Mẹ tin con, con gái của mẹ.
- Cám ơn mẹ. Chỉ cần mẹ tin con là đủ rồi.

Sau lần đó chị bị đuổi về lại nhà. Đành bằng lòng với số phận hẩm hiu, ngày qua ngày mẹ con chỉ sống đạm bạc bên nhau.

Từ ngày con dâu ra đi, mẹ chồng sáng sảng lại phải quét dọn nhà cửa. Nhưng sáng nay bà nhặt được một gói gì nặng nặng dưới gốc cột trong phòng thờ. Bà mở ra, ngoài cùng là lớp bọc nhựa rồi đến lớp giấy dày và... 10 thỏi vàng. Bà báo cho chồng. Vừa nhìn thấy, ông nhớ ngay là chính ông đã đem giấu nó trên đầu cột trong phòng thờ, trước khi rước dâu vì sợ gấp phải con dâu tham lam.

Nếu trước đây ông bà rất muốn biết rõ sự thật, thì bây giờ họ lại run sợ khi phải đối mặt với nó. Ông bà không biết phải ăn nói làm sao với con dâu. Ông bà muốn lặng thinh để chôn vùi mọi sự vào quên lãng. Nhưng liệu họ chạy trốn lương tâm được bao lâu.

Thằng Đen

Nó – thằng Đen – người ta quen gọi nó là thằng Đen vì không một ai, kể cả chính nó, biết nó được sinh ra trong hoàn cảnh nào, bố mẹ là ai. Mà nó cũng thích được gọi như thế, vì tên Đen rất hợp với gương mặt cháy nắng và càng hợp hơn với số phận đen đui của nó.

Một ngày như mọi ngày, nó lê la nơi các bãi rác công cộng để kiếm sống bằng những thứ mà người đời vứt đi. Đêm về nơi nào cũng là nhà, góc phố, xó chợ, gầm cầu...

Rồi một hôm, số phận như mỉm cười với nó. Nó được một gia đình giàu có nhận làm... đầy tớ. Vốn tính chất phác, nó nhanh chóng được ông chủ tin tưởng. Nó được giao những chuyện vặt vãnh, chủ yếu là “choi” với mấy con chó cảnh và lo vệ sinh cho chúng.

Mọi thứ đều rất tốt đẹp đối với một đứa đầy tớ như nó. Trừ một điều đã khiến nó nghĩ ngợi ít nhiều đó là nó phải ăn uống sau cùng, sau ông bà chủ tất nhiên, sau cả mấy con chó cảnh nữa. Nhưng rồi nó tự an ủi: Chắc mấy con chó vốn quen ăn uống cùng lúc với chủ.

Cho đến một ngày, ông bà chủ phải đi xa không về kịp cơm trưa, ông bà dặn dò nó cẩn thận:

– Này Đen, phần ăn trưa có sẵn cả. Nhớ để mấy con chó ăn trước nhé. Còn thừa bao nhiêu cứ ăn hết.

Trưa hôm đó, nó nhìn mấy con chó ăn mà nước mắt tuôn dòng. Nó khóc như chưa bao giờ được khóc. Nó đã gọi bố kêu mẹ trong tuyệt vọng. Nó gào thét lên như muốn bố mẹ nó dù đang ở nơi nào, cũng nghe thấu: “Bố ơi! Mẹ ơi! Thằng con của bố mẹ bây giờ không bằng con chó!”

Một lần nữa, thằng Đen lại bị vứt ra hè phố, số phận đen đắng chưa chịu buông tha nó.

Con Lượm

Số phận nghiệt ngã dường như chưa một lần buông tha nó – Con Lượm.

Ngay khi chào đời, chẳng hiểu nó tội tình gì mà đã bị vứt bỏ trong thùng rác nơi công viên. Một cô lao công độc thân chạnh lòng thương và đưa về nuôi. Đó là lý do tại sao người ta quen gọi nó là con Lượm.

Tình mẹ con ngọt bùi chưa được bao lâu thì mẹ nuôi mắc phải căn bệnh ung thư quái ác. Mẹ nuôi đã vật lộn với tử thần trong ba năm liền, rồi cũng đành thua cuộc. Con Lượm tiếp tục được chăm sóc bởi bà ngoại nuôi, nhưng chỉ hơn một năm thôi, bà ngoại lại vĩnh viễn ra đi.

Số phận con Lượm được trao gởi cho bà dì, em của mẹ nuôi. Không may cho nó, chồng của dì là một gã đốn mạt, thường xuyên buông lời ong bướm và sàm sỡ nó.

Tuy chưa tròn mười hai tuổi, nó cũng mường tượng được những điều đồi bại nhất có thể xảy ra. Nó đành phai trốn khỏi nhà dì và lao ra hè phố như một con thiêu thân. Ban ngày nó lê la các hàng quán để kiếm chút thức ăn thừa, đêm về nằm co ro ở một xó xỉnh nào đó.

Vào một buổi trưa trời nắng như đổ lửa, con Lượm đầu trần chân đất, gắng gượng từng bước nhẫn nại

ngã gục bất tỉnh trên hè phố. Cũng may mà có người kịp phát hiện, đã chăm sóc và cho nó nương nhờ ít lâu.

Trong thời gian này, con Lượm tìm lại được cảm giác mơn man ám áp của tuổi thơ, cái cảm giác mà lâu nay đã đóng băng trong tim nó. Và không ít lần nó òa vỡ hạnh phúc khi được ấm bồng, nụng nịu đứa bé gái, cháu nội của ông bà chủ. Tưởng chừng vận may sẽ mỉm cười với nó. Nào ngờ đâu, sau một lần con Lượm nô đùa với cháu bé, ông bà chủ phát hiện dây chuyền vàng trên cổ cháu bé đã biến mất. Thế là họ quy tội cho con Lượm.

Họ dỗ dành, tra hỏi rồi dọa nạt nhưng con Lượm vẫn nhất mực kêu oan. Họ hùng hổ túm lấy đầu tóc và tát liên tục vào gương mặt tội nghiệp của nó, thậm chí họ còn lột quần áo nó ra để lục tìm.

Quá oan ức và tủi nhục, con Lượm òa khóc thảm thiết. Những giọt nước mắt trong ngần hòa quyện cùng những giọt máu đỏ tươi tuôn ra nơi cánh mũi, càng làm tăng thêm chất lửa trong tiếng kêu gào của nó:

– Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi? Sao mẹ bỏ rơi con? Mẹ ơi!

Những tiếng khóc than của con Lượm như xé toang cả đất trời, vậy mà chẳng hề làm ông bà mũi lòng, họ còn tàn nhẫn bóp nát trái tim vốn đã bị tổn thương của nó bằng giọng điệu mỉa mai cay độc:

– Thú con hoang như mày làm gì có mẹ tử tế. Chỉ có mẹ đĩ thôi!

Mặc dầu chưa một lần biết mùi sữa mẹ, nhưng con Lượm không bao giờ cho phép ai khinh miệt mẹ mình. Nó đanh thép đáp trả:

– Các người không có quyền xúc phạm đến mẹ tôi. Mẹ tôi là gì gì đi nữa cũng là mẹ tôi. Các người biết yêu con mình thì mẹ tôi cũng biết yêu tôi. Có điều là các người may mắn hơn mẹ tôi thôi. Và tôi luôn tin rằng, khi phải bỏ rơi tôi, mẹ tôi đã chọn điều ít tồi tệ nhất trong những điều tồi tệ.

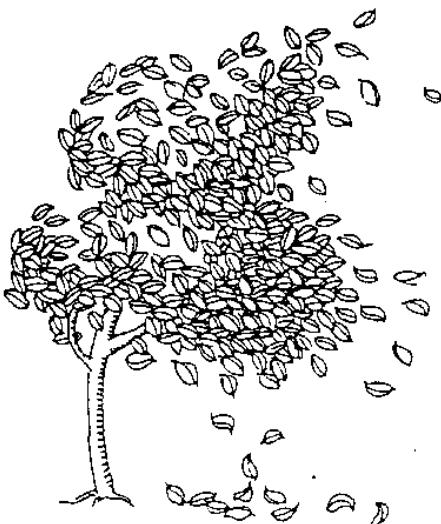
Thế rồi họ tàn nhẫn kéo lê con Lượm ra khỏi nhà. Muôn vạn nẻo đường vô định lại đón bàn chân non nớt của nó, một bé gái tuổi mới chớm dậy thì. Hai ba ngày liền sau đó, nó lang thang lêch thêch như con ma đói. Mấy bà bán vé số trong khu xóm hiếu cho cảnh ngộ, đã nuôi ăn qua bữa và dắt nó vào nghề bán vận may cho đời.

Chừng một tuần lễ sau khi đuổi con Lượm đi, ông bà chủ tình cờ tìm thấy sợi dây chuyền vàng của cháu gái trong đống đồ chơi. Vô cùng hối hận, ông bà chủ không còn cách nào khác ngoài việc đi tìm con Lượm để nói lên lời xin lỗi và đưa nó về sống với gia đình.

Trong một chiều chở nhau đi phố, ông bà nhìn thấy con Lượm đang bán vé số bên hàng nước. Ông bà vội vã đỗ xe và gọi to: “Lượm! Lượm!...” Con Lượm giật mình quay lại, nó run bắn người lên khi giáp mặt ông bà chủ. Cảnh tượng bị đánh đập, bị lột trần truồng liền sống lại trong tâm trí nó. Không làm chủ được mình nữa, nó đâm đầu chạy băng qua đường. Ngay lúc đó, một chiếc xe tải

phóng nhanh tới. Phản ứng thật nhanh của tài xế cũng không ngăn kịp những bánh xe lạnh lùng lăn tròn trên người con Lượm. Hình hài gầy guộc của nó biến thành một mớ thịt xương nhầy nhụa.

Hàng trăm tờ vé số cuốn theo gió chiều, như những cánh bướm lặng thầm chiêu hồn con Lượm đi vào cõi thiên thu vạn đại. Hy vọng nơi xa xăm ấy là thiên đường vì nó đã bị đày đọa mười ba năm rồi ở địa ngục trần gian.

Triết lý sống

Một anh chàng có cuộc sống buông thả, vừa nhấp nháy ly bia vừa triết lý với người bạn vốn không cùng quan điểm sống:

– Thân ta chỉ là cát bụi, một mai sẽ trở về cát bụi. Đại gì mà không tranh thủ tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Người bạn từ tốn nói:

– Thật ra chẳng có ai dại đến nỗi không muốn tìm hạnh phúc cho riêng mình, kể cả kẻ tự sát. Có điều là tìm hạnh phúc bằng cách nào. Nhiều người tìm hạnh phúc theo quan điểm “cứu cánh biện minh cho phượng tiện”, họ sẵn sàng thực hiện bất cứ thủ đoạn nào miễn sao đạt được mục đích. Cũng không ít người, dù rằng chẳng làm hại ai nhưng lại sống vô cảm với đồng loại, họ chỉ biết đến họ thôi. Và cũng có người tìm hạnh phúc cho mình bằng cách đem hạnh phúc đến cho kẻ khác.

Bố nuôi

Hôm nay, nhân Ngày Nhà Giáo 20-11, cô giáo trẻ muốn chia sẻ nỗi niềm với học trò yêu dấu của mình. Cô tâm sự:

Tôi chào đời dưới một ngôi sao xấu. Bố mẹ bỏ nhau từ khi tôi chưa biết bập bẹ. Mẹ tôi không chịu nỗi cảnh chăn đơn gối chiếc, đã đi bước nữa. Bố dượng và mẹ tôi sống với nhau như đôi đũa so le. Rồi dần dà cái tình trạng “con anh, con em, con chúng ta” đã biến gia đình tôi thành địa ngục. Tôi phải rời bỏ địa ngục đó và lao ra hè phố với hi vọng tìm được một địa ngục khác ít nghiệt ngã hơn.

Để sống còn, và cũng để tiếp tục đi học, tôi phải chọn cái nghề ít khó khăn nhất đối với tôi là bán vé số. Tôi tranh thủ bán mọi lúc mọi nơi, kể cả trước cổng trường. Trong cặp sách của tôi, lúc nào cũng có sẵn mấy xấp vé số. Không ít bạn bè tôi đã vô tình đầy nỗi đau của tôi lên đến đỉnh điểm, khi họ gọi tôi bằng cái tên “nhỏ vé số”.

Rồi một ngày số phận đưa đẩy tôi gặp bố mẹ nuôi. Bố nuôi là một thầy giáo dạy kèm ở nhà quê. Mẹ nuôi thì chắt chiu từng đồng phụ chồng nuôi con cái. Ông bà sống đơn giản đến độ không thể đơn giản hơn nữa.

Áy vậy mà ông bà đã hy sinh để cho tôi được làm người tử tế, được học hành, được lạc quan nhìn đời. Ông

bà đã cho tôi tất cả mà không hề trông chờ sự đền đáp. Tôi không còn là cô bé lẹ lem ngày nào nữa mà là một tiểu thư. Tôi bắt đầu thêu dệt ước mơ. Một trong những ước mơ thời sinh viên của tôi là đi du lịch Châu Âu. Trong ba năm làm việc cật lực, tôi kyn cóp được một ít tiền đủ để biến ước mơ thành hiện thực.

Vào đúng thời điểm này, bố nuôi lâm bệnh trầm trọng, cần phải có nhiều tiền để chạy chữa. Tôi biết rõ là bố mẹ nuôi không đủ khả năng. Trái tim thúc giục tôi hy sinh chuyến đi may ra cứu được bố. Nhưng tôi lại không làm như trái tim mình mách bảo.

Thế là tôi đi Châu Âu một tháng. Tuyệt vời làm sao! Đến khi tôi trở về thì bố nuôi đã đi vào cõi vĩnh hằng. Nỗi mặc cảm bất hiếu bóp nát trái tim tôi. Tôi đã nhìn thấy thành phố sương mù London, kinh thành muôn thuở Roma, thủ đô ánh sáng Paris. Nhưng tôi không nhìn thấy ánh mắt mồi mòn mong đợi của bố tôi. London, Roma, Paris vẫn còn đó, mà đôi mắt của bố tôi đã khép lại vĩnh viễn.

Mẹ nuôi ôm tôi dỗ dành: “Bằng lòng thoi con. Con đi du lịch lâu quá bố không chờ được. Bố đáng được an nghỉ sau một cuộc đời không bao giờ nghỉ an”.

Tôi quỳ chét lặng trước bàn thờ bố. Tôi không dám xin bố tha thứ, mặc dù tôi vẫn biết bố luôn tha thứ cho tôi.

Vår thảo

Bà Mười đang sống an bình với con dâu và đứa cháu nội trong một căn nhà nhỏ khuất sâu trong hẻm.

Đứa con trai duy nhất của bà đã đột tử tám năm trước, lúc đó thằng cháu nội mới tròn hai tuổi. Từ đó con dâu thay chồng phụng dưỡng mẹ và nuôi con ăn học.

Cô Ánh (tên cô dâu) ngoài đồng lương ít ỏi của một lao công trạm y tế xã, cô còn tranh thủ nhận thêm hàng len để đan lát. Nhờ đó cô Ánh tạm đủ trang trải mọi chi phí trong nhà.

Không ít lần bà Mười mắng yêu con dâu:

– Con định ở giá với mẹ suốt đời sao? Còn độ xuân thì, con hãy bước thêm bước nữa đi.

Mỗi lần như thế cô Ánh dịu dàng thưa:

– Con không muốn làm dâu ai nữa, chỉ làm dâu mẹ và làm con gái mẹ thôi.

Thường ngày sau ca làm việc, cô Ánh chạy vội ra chợ mua chút gì rồi về nhà thổi cơm. Thỉnh thoảng cô cũng mua vài ly chè hoặc bánh kem để bà cháu bồi dưỡng.

Chiều nay vừa lãnh lương, cô Ánh cho cả nhà thưởng thức món phở tái. Máy tô phở nóng hổi, thơm

phúc mùi thịt bò hòa quyện mùi ót tương và hành sống mới ngon làm sao. Riêng tô phở của bà Mười, cô Ánh còn thêm vào một quả trứng gà nữa. Hai bà cháu ăn rất ngon miệng. Cô Ánh vừa ăn vừa kể cho mẹ nghe những chuyện vui vui ở cơ quan, cũng như hỏi han bài vở của đứa con. Nên khi hai bà cháu cạn tô thì cô mới ăn được non một nửa.

Bỗng nhiên thằng bé kêu la đau bụng và nôn mửa. Cô chưa biết đối phó ra sao thì đến lượt bà mẹ, bà kêu khó thở và nằm co dumas đau đớn. Hoảng quá, cô Ánh chạy vội ra cổng kêu cứu liên hồi, rồi quay vào động viên thằng con:

– Cố lên nghen con! Mẹ sẽ trở lại ngay thôi.

Nói rồi cô vận dụng hết sức lực, bế mẹ chồng chạy đến trạm y tế xã. Đoạn đường từ nhà đến trạm xá có xa xôi gì đâu mà sao chiều nay bước hoài không đến. Thân người mẹ chồng trên tay cô mỗi lúc một nặng hơn, tay chân cô như rã từng khúc. Vùng bụng bắt đầu thắt cơn đau, buồn nôn và hoa mắt. Cô lê la mấy bước nữa rồi ngã quy.

Thật lâu sau cô Ánh tỉnh lại, cô mới nhận ra là mình đang nằm tại bệnh viện huyện. Còn may mắn hơn nữa, hai bà cháu đã được chữa khỏi và đang có mặt ngay bên cạnh cô.

Thằng bé mếu máo:

– Mẹ không sao nữa chứ?

Bà mẹ chồng cố ngăn đi giọt lệ, đưa bàn tay run run
thẩm nước mắt cho con dâu, bà gọi tên con thật nhẹ
nhàng và cũng thật sâu lắng:

– Ánh ơi! Con dâu của mẹ! Con gái của mẹ!

Đoạn cuối một chuyện tình

Hôm ấy là ngày cuối cùng trong tuần trăng mật của anh chị. Trước khi trở về với cuộc sống đìu thường, anh chị muốn dành nhiều thời gian ngâm mình dưới làn nước biển trong xanh, như cho tình yêu đôi lứa hòa quyện cùng trời mây nước.

Chị nằm thu mình trên chiếc phao, anh vừa bơi vừa đẩy chiếc phao đi. Biển Nha Trang sáng sớm, nhẹ nhàng những làn gió thoảng càng mời gọi anh chị rời xa bờ cát trắng.

Khá lâu sau, anh cũng bám mình vào chiếc phao rồi để mặc nó dật dờ trôi. Hai người ngất ngây hạnh phúc bên nhau, cùng nhắc nhớ bao kỷ niệm thơ mộng, cũng như bao ước mơ cháy bỏng của một thời quen nhau và một thời yêu nhau.

Từ hồi đầu lớp sáu, anh chị ở cùng ngõ phố, học cùng lớp và sanh cùng ngày tháng năm, nên không lạ gì anh chị nhanh chóng kết thành bạn thân. Tình bạn càng gắn bó hơn theo thời gian. Xong bảy năm bậc trung học, tình bạn hai người đến độ chín mùi. Và hệ quả tất yếu là tình yêu lên ngôi. Một tình yêu trong sáng mà không thiếu sức mãnh liệt, để vượt qua bao thách thức trong

bốn năm ngồi ghế đại học, thêm ba năm ổn định công việc. Rồi tình yêu đạt mức viên mãn, anh chị đã thế nguyễn trao thân gởi phận cho nhau suốt đời.

Chị nụng nịu:

– Hai ta thân quen nhau bảy năm, yêu nhau bảy năm, cưới nhau bảy ngày. Tuyệt vời làm sao! Ước gì hai ta được sống bên nhau đến tuổi bạc đầu.

Anh triết lý:

– Tất nhiên. Nhưng sống với nhau bao lâu không quan trọng bằng sống với nhau thế nào.

Chị vừa té nước vào người anh vừa khúc khích cười:

– Sống như thế này nè!

Mãi miết nô đùa, nói chuyện xưa chuyện nay, anh chị quên bằng là mình đang ở khá xa bờ, chung quanh chẳng một bóng người, ngoại trừ vài chiếc thuyền con thấp thoáng. Mặt trời đã trải sắc hồng rộng khắp biển xanh. Anh chị hồi hả quay vào bờ. Anh lại vừa bơi vừa đẩy chiếc phao đi. Mà sao chiếc phao xem chừng nặng hơn. Hay là... Đúng là chiếc phao bị mất hơi, có lẽ do lỗ thủng rất nhỏ đâu đó. Dù vậy, anh vẫn cố giữ bình tĩnh, nhưng hình như chị cũng linh cảm có sự gì đó bất thường, chị gắng sức cùng anh quạt rẽ nước. Không ai dám nói gì cả, chỉ âm thầm cầu Trời hai chữ bình an.

Sau một hồi nỗ lực không ngừng nghỉ, cơ thể anh rã rời. Vậy mà anh vẫn bơi mãi bơi mãi, đến khi cả hai

chân bị vẹp bẻ thì sức lực hoàn toàn lìa bỏ anh. Anh vội bám lấy chiếc phao, nhưng chiếc phao không đủ hơi để nâng cả hai người, nó từ từ chìm xuống. Anh liền buông tay ra. Chiếc phao lại nổi lên còn anh thì chìm nghỉm. Anh biết mình đang đối đầu với một chọn lựa vô cùng nghiệt ngã. Và anh đã quyết định. Anh dùng hết tàn lực nhoài lên mặt nước. Anh nhìn vợ lần cuối, mấp máy môi: “Cầu Trời phù hộ em” rồi mất hẳn dưới làn nước. Chị với tay cố níu lấy anh trong tuyệt vọng. Chị kêu cứu thống thiết nhưng tiếng la của chị lạc lõng giữa biển khơi nghìn trùng. Chị gào thét tên anh đến não lòng, nhưng liệu nơi cõi âm u đó anh còn nghe thấu chăng? Chị lẩm bẩm như người mất trí: “Trời ơi! Sao nỡ chia cắt hai mái đầu xanh?”

Rồi vào ngày đó năm sau và nhiều năm sau nữa, người ta nhìn thấy một thiếu phụ dắt con đứng lặng thầm trên bờ cát trắng.

Đẹp làm sao Một Tình Yêu

Mỗi cuối tuần đôi tình nhân lại tìm đến nhau. Anh công tác tại thành phố biển, còn chị thì ở miền sơn cước.

Hai người là bạn thân từ hồi cấp II, lên cấp III tình bạn rõ nét hơn một chút. Lên đại học, hai người may mắn học cùng khoa, cùng trường và tình bạn đã nhường bước cho tình yêu. Sau khi tốt nghiệp, hai người được phân bổ công việc rất xa nhau, người ở đầu sông kẻ ở cuối sông.

Tuy hai người yêu nhau đã lâu năm, đã có rất nhiều cơ hội gần gũi, thậm chí bố mẹ hai bên đều biết, nhưng anh chị luôn trân trọng tình yêu và tôn trọng nhau. Hơn ai hết, hai người hiểu rằng: “Tình yêu là con quái vật, càng bị bỏ đói nó càng sống lâu.” Thế nên họ đã đồng thuận vạch ra giới hạn cần thiết để nuôi dưỡng tình yêu. Đó là anh chị chỉ được cầm tay, choàng vai và hôn nhau. Thế thôi! Bất cứ hành vi nào vượt quá giới hạn cho phép, được kể là “xúc phạm” đến nhau.

Một cuộc tình trong sáng biết bao, cho đến nay anh chị chưa một lần dám sai phạm.

Chiều nay đôi tình nhân lại gặp nhau. Nhớ thương ngập tràn. Họ nắm tay tung tăng bên đồng lúa vàng triều hạt. Họ nói huyên thuyên như đôi chim én gọi xuân về. Rồi họ dìu nhau ngắm cảnh hoàng hôn trên dòng sông. Sóng nước vẫn hiền hòa và thơ mộng như bao giờ. Thấp thoáng một con đò nhỏ khua mái chèo rẽ sóng. Gần mé bờ, mấy đứa trẻ tranh thủ thả bò tắm nước vừa đùa nghịch, làm giật mình đàn cò trắng đang xếp cánh trên khóm sậy.

Đôi tình nhân mải mê thả hồn cùng trời mây, sông nước. Bất chợt hai con bò mộng mài sừng nhau để giành bạn tình. Một con bỏ cuộc quay đầu chạy, con kia say máu đuổi theo. Chúng phóng nhanh về hướng anh chị đang ngồi. Mỗi lúc một gần hơn, khoảng cách chỉ còn tính được bằng giây. Không thể chần chừ thêm nữa, anh chồm lên vật ngã chị xuống rồi nằm hẳn trên người chị...

Sáng hôm sau, từ phòng cấp cứu anh được đưa sang phòng hồi sức. Người yêu anh đã chờ ở đó từ bao giờ rồi. Anh cầm tay chị ngừng xin lỗi:

- Anh đã xúc phạm đến em.

Gương mặt chị rạng lên nụ cười:

- Đó là khoảnh khắc tuyệt vời nhất đời em. Em cảm ơn anh, tình yêu của em.

Từ cái thật nhỏ nhoi

Nhỏ út gái thỏ thẻ với bố:

- Loại thuốc lá bố đang hút chắc là đắt tiền lắm hả bố?
- Khoảng đâu một ngàn đồng một điếu. Mà sao tự nhiên con lại hỏi vậy?

Nhỏ út vừa đề nghị với bố vừa đưa ra hai ngón tay:

- Mỗi ngày bố cho con hai điếu nghen. Một ngày bố đốt không ít hơn hai mươi điếu mà. Cho con đi bố!
- Mà... mà con xin thuốc để làm gì? Tập hút thuốc hả? Chết đây con!

Nhỏ út bá cổ bố nũng nịu:

- Út mà chết thì còn ai mua thuốc cho bố đốt. Bố có biết bà Ca già ở cuối xóm không?
- Ừ có biết. Mà sao?

Bằng chất giọng đơn sơ ngọt ngào, nhỏ út tâm tình:

- Hôm qua, con và vài nhở bạn đến thăm nhà bà Ca. Tôi lăm bố ơi! Tuổi già bất hạnh, sớm hôm lùi thui

một mình. Thường ngày, bà lê la các bãi rác bới tìm những thứ mà người đời vứt đi để may ra đủ mua lon gạo và lọn rau. Cả tuần nay, bà Ca bị cảm cúm, nǎm co ro đói rét. Bà thèm được một củ khoai lót dạ cũng không có.

Ông bố không dám nhìn thẳng vào mặt gái út nữa. Ông lảng tránh những giọt lệ chực rơi khỏi mắt nó. Nhưng ông muốn nghe tiếp câu chuyện, ông bảo con gái:

– Rồi sao nữa con?

Út gái hít thật sâu rồi tiếp lời:

– Không ai có thể tưởng tượng nổi mấy ngày nay bà nhờ đâu mà sống sót... Nhờ mấy ổ chuột con đó! Nhà bà tồi tàn xiêu vẹo, nhiều chuột lấm bô ơi. Bà bắt chuột con đỏ hồn, bỏ vào xoong luộc lên.

Út gái nghẹn giọng và lại hít thật sâu. Vài giây im lặng trôi qua, con bé tiếp tục thuyết phục bố:

– Giá mà mỗi ngày bố hy sinh cho bà già bất hạnh đó chỉ hai điếu thuốc thôi, bà ta có thể sống lây lắt được một ngày. Bố tính toán thử xem, nhịn hai điếu thuốc cũng chẳng mát mát gì mà biết đâu cứu được một mạng người. Giữa cái mát và cái được cách biệt quá bô nhi?

Giờ đến lượt ông bố hít sâu. Ông nǎm chặt tay út gái và nghiêm túc nói:

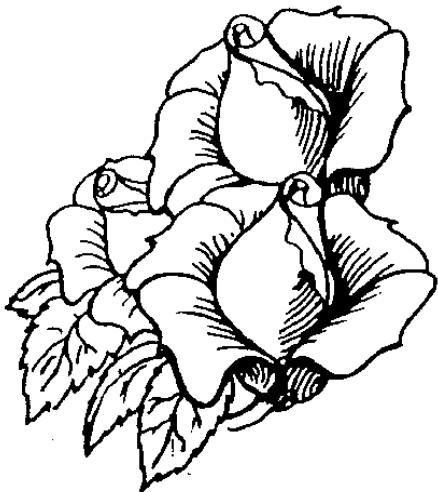
– Bố hiểu con gái muốn nói gì. Và bố biết bố phải làm gì. Ngay hôm nay, bố tặng bà cụ hai điếu thuốc,

ngày mai sẽ ba điếu, ngày mốt phải là bốn, cứ thế... Con
động viên bố nhé!

Út gái nhảy cẳng lên:

– Bố của con tuyệt vời!

Một thời gian sau, không ai còn thấy ông bố đốt
thuốc lá nữa, cũng không ai còn gặp bà Ca già đi bói rác.
Thỉnh thoảng, người ta gặp bà ghé chợ mua vài ba lon
gạo cùng chút cá, chút tương.

Thủy chung

Đến nay ông bà cụ đã ngoài tám mươi tuổi, đã gắn bó cuộc đời bên nhau tròn sáu mươi năm. Hai người luôn yêu thương và tôn trọng nhau, lúc thuận buồm xuôi gió cũng như lúc lên thác xuồng ghềnh, lúc thanh xuân đầy sức sống cũng như lúc tuổi đời trĩu nặng trên đôi vai gầy.

Cứ chiều chiều trên con đường rợp mát, hai người lại chậm bước bên nhau. Dù tai họ chỉ còn nghe câu được câu mất, vậy mà họ vẫn nói với nhau thật ngọt bùi như thuở nào. Mà cần gì phải nghe rõ chứ, những người yêu nhau chân tình cũng hiểu được cả những điều chưa nói ra.

Gần một năm rồi, sức khỏe ông cụ đã suy giảm hẳn, ông không còn đủ sức tự đi lại được nữa. Vậy mà chiều chiều ông bà vẫn bên nhau trên con đường quen thuộc. Ông cụ ngồi trên xe lăn, bà cụ tự tay đẩy xe lăn đi. Một mạc làm sao, mà cũng tuyệt vời làm sao!

Và có một chiều, ông cụ đang ngồi trên xe lăn say xưa ngắm nhìn cảnh hoàng hôn tắt dần ở cuối chân trời, bà cụ vẫn cẩn thận đẩy xe chậm chậm đi tới. Bỗng đâu bánh xe phía trái leo lên một mảng đất nhỏ, chiếc xe lăn nghiêng về phía phải. Đôi tay yếu ớt của bà cụ không đủ mạnh để giữ chiếc xe thẳng bằng, nó càng nghiêng hơn. Bà cụ phản ứng thật nhanh theo sự mách bảo của trái tim, bà buông tay ra và ngã nhào theo chiều đó của

chiếc xe lăn. Cả chiếc xe và người ông cụ đè hấn trên mình bà, nhờ đó mà ông cụ không phải hề hấn gì. Còn bà chịu đau nhiều hơn, tất nhiên.

Có ai đó vừa đi ngang qua, đã nhanh tay giúp ông bà cụ ngồi dậy. Ông bà buông câu hỏi gần như cùng lúc: “Mình có làm sao không?” Rồi hai người ngồi sát vào nhau, bà run run phủi lớp bụi bám trên áo ông, còn ông vung về vuốt lại mái tóc bạc trắng cho bà.

Trong khoảnh khắc nhiệm màu này, từng áng mây vàng như ngừng trôi, muôn vàn giọt nắng cuối ngày như ngưng đọng, khách bộ hành cũng muôn dừng chân bước. Tất cả đều cảm kích trước một tình yêu thánh thiêng, một lòng thủy chung mẫu mực của hai người bạn đời già nua chất phác.

Happy Birthday

Hôm nay Sinh Nhật lần thứ 60, ông bố được cả nhà mừng trọng thể hơn mọi năm. Sáu mươi năm cuộc đời mà!

Nhìn các ngọn nến sáng lung linh trên chiếc bánh to tròn, ông bố vui miệng hỏi:

– Các con có hiểu ý nghĩa của chiếc bánh sinh nhật và mấy cây nến không?

Tất cả chỉ chừm chím cười. Ông bố giải thích:

– Chiếc bánh sinh nhật hình tròn tiêu biểu cho trái đất. Cây nến thắp sáng trên chiếc bánh là hình ảnh con người đang sống. Mà này, các con hãy ngắm nhìn ngọn nến cháy đi, thú vị và đáng suy nghĩ lắm. Cây nến muốn tỏa ra ánh sáng thì chính nó phải có tim nến và phải chịu tiêu hao bản thân. Như chúng ta đây, nào ai có thể cho người khác cái mà ta không có. Và cho đi đồng nghĩa với hy sinh, lầm lúc phải quên chính mình.

Ông bố nâng tách trà uống vài ngụm, rồi bằng giọng trầm trầm ông tiếp lời:

– Sau khi đốt cháy nến ta lại thổi tắt nó đi. Nhìn làn khói trắng nhẹ nhàng tan biến, ta liên tưởng đến thân phận vô thường của con người. Trước khi hiện diện trên trái đất này, ta chỉ là hư vô, rồi một mai cũng trở về với

hư vô. Biết đâu đây là sinh nhật lần cuối cùng của đời ta.

Nói rồi, ông thổi tắt các ngọn nến. Cả nhà vỗ tay ngân nga: “Happy birthday to you...”

Ông bố phấn khởi ôm người bạn đời và từng đứa con. Ông bắt đầu cắt bánh, cả nhà cùng ăn trong bầu không khí thật ấm cúng.

Một đứa gái lên tiếng hỏi:

– Sao lại thắp nhiều cây nến vậy bố?

Ông bố trầm ngâm giây lát:

– Chuyện xưa kể rằng thuở tạo dựng con người, Tạo Hóa trao cho mỗi người một cây nến thần, gắn liền với số phận. Mọi cây nến đều có kích cỡ như nhau và trên thân nến có khắc nhiều khoảng cách để chỉ thời gian sống thọ. Có điều là tim nến dài ngắn thế nào không ai biết, ngoại trừ chính Tạo Hóa. Tim nến có thể dài thật dài, cũng có thể ngắn đến bất ngờ.

Đứa gái như hiểu ý bố, thích thú góp lời:

– Hay quá, câu chuyện này muốn nói rằng Tạo Hóa làm chủ sinh mạng con người.

Ông bố hài lòng:

– Ủ, con gái giỏi lắm! Và có lẽ từ câu chuyện hoang đường này mà ngày nay người ta dùng nhiều cây nến nhỏ để tiêu biếu cho tuổi thọ.

Bà mẹ đề nghị:

– Đây là dịp đầu mặt con cái, bố nó nên nhẫn nhů thêm nữa đi!

Chiều lòng người bạn đời, ông bố nghiêm túc cạn tỏ nỗi lòng:

– Nhìn lại quãng đời sáu mươi năm, bố đã ném trải đủ cả: chua cay ngọt bùi, thành bại khen chê, đói gòp no dòn... Nhưng khiêm tốn mà nói bố vẫn có quyền ngẩng cao đầu, vì ít ra bố đã biết:

- Yêu thương, tôn trọng và phục vụ mọi thành viên trong gia đình.

- Giáo dục con cái không chỉ bằng lời nói mà còn bằng chính cuộc sống.

- Chia sẻ với đồng loại.

Cũng như bố đã không:

- Rượu chè, cờ bạc, hút chích, la cà hàng quán.

- ĐIÊN ngoa gian dối.

- Nói năng thô lỗ, chửi thề.

- Xung hô mà yao mi tú với người bạn đời và con cái.

Cậu con trưởng nói chen vào:

- Bố có biết chúng con ngưỡng mộ bố nhất là khi nào không?

Ông bố trố mắt:

– Có vậy nữa sao?

– Dạ, chính là những khi bố nhận ra mình đã xử sự sai với bất cứ ai, bố luôn can đảm nói lên lời xin lỗi, dù người đó là con cái đi nữa. Bố cũng là người đi bước trước trong việc thể hiện lòng bao dung và tha thứ.

Xem chừng ông bố sợ cơ hội không còn nữa, ông chăm chú nhìn các con, run run giọng:

– Bố cảm ơn các con. Nếu các con đã nhở bố mà sống tốt, thì bố cũng nhở các con mà sống tốt hơn. Bố dám nói rằng bố đã nhìn thấy hoa hồng nở trên gai. **Giá mà Thiên Chúa cho bố được quyền lựa chọn lại cuộc sống, bố vẫn xin chọn con đường bố đã đi qua.**

mục lục

Ngọn Nến

Lời ngỏ	Trang	3
1. Bạn tù	4	
2. Không tình yêu nào cao cả hơn	6	
3. Ăn năn	7	
4. Thằng Khùng	9	
5. Cây Út Mận	11	
6. Gương soi	13	
7. Thằng Cùi	15	
8. Bà Hai Rau Muông	20	
9. Người bạn đời	24	
10. Miss Robot	26	
11. Món quà từ tâm	27	
12. Phép màu	28	
13. Chẳng lẽ...	32	
14. Lòng mẹ	33	
15. Việc không mấy ai làm	37	
16. Bầy ong rừng	38	
17. Quà cưới cho anh	40	
18. Âm áp tình người	42	
19. Chiếc nhẫn cưới	43	
20. Biết làm sao?	48	

21. Chiếc áo và thầy tu	50
22. Chia sẻ	51
23. Hy sinh cuối cùng	53
24. Mẹ ghẻ	56
25. Tận cùng nỗi đau	59
26. Bài học cho con	61
27. Hạnh phúc xa hay gần	63
28. Tuổi nhỏ làm việc nhỏ	64
29. Ngón tay trỏ	65
30. Con dâu	68
31. Thăng Đen	72
32. Con Lượm	74
33. Triết lý sống	78
34. Bố nuôi	79
35. Dâu thảo	81
36. Đoạn cuối một chuyện tình	84
37. Đẹp làm sao một tình yêu	87
38. Từ cái thật nhỏ nhoi	89
39. Thủy chung	92
40. Happy Birthday	94

Tôi đã nhìn thấy...

Hoa Hồng nở trên Gai

